

עיריית רמת השרון

פרטיכל

ישיבת מועצה שלא מן המניין, מס' 30

מיום ראשון, י' בטבת תשע"ז, 8.1.2017

- הופק ע"י: בונוס פרוטוקולים בע"מ, טלפון: 03-5373237 -
www.bonuspro.net

פרטיכל מס' 30 מישיבת המועצה שלא מן המניין, אשר התקיימה

ביום ראשון, י' בטבת תשע"ז, 8.1.2017

משתתפים:

עו"ד אבי גרובר	- ראש העירייה
מר עידן למדן	- חבר מועצה
מר יעקב קורצקי	- חבר מועצה
גב' דברת וייזר	- חברת מועצה
גב' רות גרונסקי	- חברת מועצה
גב' נורית אבנר	- חברת מועצה
מר גיא קלנר	- חבר מועצה
גב' שירה אבין	- חברת מועצה
מר טל עזגד	- חבר מועצה
מר רפאל בראל	- חבר מועצה
פרופ' מרק מימוני	- חבר מועצה
ד"ר איריס קלקא	- חברת מועצה
מר אהרון אלמוג אסולין	- חבר מועצה

חסרים:

מר שמואל גריידי - חבר מועצה

נוכחים:

עו"ד מיכה בלוס	- היועץ המשפטי
אדר' ולדימיר לוין	- מהנדס העירייה
גידי טביב	- גזבר העירייה
ניסים בן יקר	- מבקר העירייה
רויטל פיטרמן	- עוזרת גזבר העירייה
דגנית גרינבוים	- עוזרת ראש העירייה
רועי אבידור	- עוזר מנכ"לית העירייה

עיריית רמת השרון

פרטיכל מליאה שלא מן המניין מס' 30, מיום 8.1.2017

על סדר היום:

1. בקשת חברי האופוזיציה לפי סעיף 9(א).

1. בקשת חברי האופוזיציה לפי סעיף 9(א).

מר אבי גרובר: ערב טוב. אנחנו היום בישיבת מועצה שלא מן המניין מספר 30. לפי בקשה של 1/3 מחברי המועצה לפי סעיף 9(א). מי מחמשת המופלאים מעוניין להציג את הנושא.

גב' שירה אבין: חמשת המופלאים ידברו לפי הסדר.

מר אבי גרובר: אה, לפי הסדר? בבקשה.

גב' שירה אבין: תיאלצו לשמוע קצת.

מר אהרון אלמוג אסולין: בוודאי שיש יותר מופלאים בצד הזה מהצד שלך, אדוני ראש העיר, שרומס כל מינהל תקין. לא נשמע למינימום ולא מכבד במינימום את פקודת העיריות. ואני באמת מרגיש מופלא בחברה הזאת. הבקשה הזאת הוגשה ב-8.12, כשעוד היה רלוונטי לקיים דיון עליה. בגלל הפחדנות שלך, אדוני ראש העירייה, בגלל היעדר המנהיגות שאתה מגלה בשנה האחרונה, דחית אותה למועד שאיננו רלוונטי ובתירוצים עלובים, לא פחות מזה. אם על פוסט כפוי טובה אתה דוחה ישיבה, אני מניח שקודמך היו צריכים לבטל את כל הישיבות על הפוסטים הבאמת מעצבנים שאתה ידעת להעלות.

רח' סוקולוב הוא של כולנו, הוא לא של הקואליציה ובוודאי לא שלך לבד. וגם בתוך הקואליציה שלך, אני בטוח שאתה לא תמצא שלוה ושקט, ובוודאי לא אחידות בדעות בעניין הזה. רח' סוקולוב הוא בראש ובראשונה של התושבים, ובראש ובראשונה של הסוחרים שנמצאים כאן. אף אחד לא שאל אותם, אף אחד לא פנה אליהם, אף אחד לא הבין את המשמעויות של מה שהם הולכים לספוג. נמצא פה יו"ר אגודת הסוחרים של הרחוב, אני אשמח מאוד אם תינתן לו הזכות לדבר גם.

מר אבי גרובר: אנחנו לא מקיימים עכשיו דיון על סוקולוב.

מר אהרון אלמוג אסולין: אנחנו מקיימים דיון גם על סוקולוב ובעיקר על סוקולוב ועל הנת"צ.

מר אבי גרובר: לא מתקיים דיון על סוקולוב.

פרופ' מרק מימוני: למה? זה כל כך לא חשוב?

מר טל עזגד: לא חשוב... מה, הוא ייתן לו לדבר? נו מה, לא חבל על הזמן?

מר אבי גרובר: התקיים דיון על סוקולוב.

מר אהרון אלמוג אסולין: אה, לא מקיימים דיון על סוקולוב? אז על מה מקיימים דיון?

מר אבי גרובר: ביקשתם 9 א', אנחנו לא מקיימים עכשיו דיון על סוקולוב.

גב' שירה אבין: אז על מה אנחנו מקיימים?

מר רפאל בראל: רק על סוקולוב.

מר אהרון אלמוג אסולין: 9 א' נוגע לסוקולוב.

מר אבי גרובר: אני נותן לכם לדבר, ואחרי זה אני אעמיד את זה להצבעה להוריד את ההצעה מסדר היום.

מר אהרון אלמוג אסולין: נו בוודאי. יש משהו יותר פחדני מזה? הדבר היחיד שהוא יותר פחדני מזה, זה לדחות את הישיבה למועד לא רלוונטי ובתירוץ עלוב.

מר רפאל בראל: ואני לא מבין, מה זה כפוי טובה? סליחה, מה זה כפוי טובה? איזה טובה? אתה קראת במילון מה זה כפוי טובה? אתה יודע

בדיוק מה ההסבר של כפוי טובה? איזה כפוי טובה הוא לך? מה נתת לו? מה עשית בשבילו?

מר אהרון אלמוג אסולין: כשאתה כותב שלא מתקיימות 2 ישיבות שלא מן המניין בחודש אחד, הרי החודש הזה אתה הולך לקיים 2 ישיבות.

גב' שירה אבין: שלא ניתן לקיים?

מר אהרון אלמוג אסולין: שלא ניתן לקיים.

גב' שירה אבין: לא שהוא לא מקיים.

מר אהרון אלמוג אסולין: עכשיו אני לא מבין, אתה בצד הזה של התירוץ הזה או אתה בתירוץ השני שאין לו שום אחיזה במציאות? אני אשמח מאוד לדעת מה היתה הדעה של היועץ המשפטי על הבקשה שלנו. ומדוע היית זקוק לדעה אחרת מעבר לדעה המלומדת שלך כעו"ד. ומי שילם את חוות הדעת הזאת הנוספת על זאת של היועץ המשפטי של העירייה.

הנושא שאנחנו דנים בו הוא סוקולוב. אם לא קראת את ההצעה לסדר אז הדיון הוא על הנת"צ בסוקולוב. וזה שאתה דוחה את הדיון למועד שהוא איננו רלוונטי ומקבל החלטה לבד, אין לזה שום דבר שדומה בדמוקרטיה. לי הוא מזכיר מקומות שאני נוהג לבקר בהם מידי פעם בעיסוקים האחרים שלי.

מר אבי גרובר: אמרת שאסור לדבר על זה.

מר אהרון אלמוג אסולין: לא, לא, לא.

מר אבי גרובר: אה, פתאום מותר לדבר?

מר אהרון אלמוג אסולין: לא, לא, לא, בעיסוקים האחרים שלי.

מר טל עזגד: לך אסור לדבר על זה. לו מותר.

מר אבי גרובר: אה, לו מותר ולי אסור?

מר רפאל בראל: יש לו עיסוקים אחרים שמותר לו לעשות.

מר אהרון אלמוג אסולין: אני אגיד לך, יש לי עיסוקים. בעיסוקים שלי ב-6 שנים האחרונות, הם חשופים לחלוטין. ואני אומר לך את זה ואתה יודע את זה. אני מבקר במקומות הכי גרועים שקיימים במדינה מבחינת משטרים ושלטונות דמוקרטיים. בעולם, סליחה. אפריקה, אני מבקר בכל המדינות האלה, מדינות קשות. אף אחד לא מעז לעשות-

מר אבי גרובר: אתה מדבר בכזאת שפה גבוהה על נושא כזה-

מר אהרון אלמוג אסולין: ואף אחד לא מעז לעשות את מה שאתה עושה כאן, לרמוס ברגל גסה כל מינהל תקין.

מר אבי גרובר: רמלה, לוד, חולון, בת ים, קרית אונו, הוד השרון, רמת גן, הרצליה, רעננה, תל אביב, בני ברק, ראשון לציון.

מר אהרון אלמוג אסולין: כולם ביקשו 9א' ולא קיבלו?

מר אבי גרובר: פתח תקווה ואור יהודה.

מר אהרון אלמוג אסולין: כולם ביקשו 9א' ולא קיבלו?

מר אבי גרובר: הנושא הזה אושר, ראש עיר חתם בלי החלטת מועצה. בלי ישיבה במועצה, בלי כלום.

גב' שירה אבין: מה זה קשור שראש עיר...

מר אבי גרובר: על מדינות באפריקה, שלוקחים ילדים וחוטפים אותם מאמא שלהם.

מר אהרון אלמוג אסולין: כן, כן, כן. אז אתה לא חוטף ילדים, אתה חוטף החלטות, ואתה גונב פרנסה מסוחרי העיר.

מר רפאל בראל: אתה מסית את הדיון למקום אחר, למקום לא נכון.

מר אבי גרובר: הוד השרון, רמת גן, הרצליה, רעננה, תל אביב, בני

ברק, ראשון לציון, גבעתיים, פתח תקווה ואור יהודה, גם ברמת השרון.

מר רפאל בראל: כל אלו צריכים שיפתרו להם את הבעיות שלהם

אצלנו הם מעמיסים את הבעיה שלהם.

מר אבי גרובר: פוליטיקה קטנה של אנשים...

מר אהרון אלמוג אסולין: אתה מדבר על פוליטיקה קטנה?

מר אבי גרובר: על זנבם של אנשים אחרים, אף אחד לא הצביע לך,

אף אחד לא הצביע לך, ואף אחד לא הצביע לך ולך... מתביישים.

גב' שירה אבין: מה זה קשור אף אחד לא הצביע.

מר רפאל בראל: אדוני, אני חבר מועצת העיר.

מר אבי גרובר: וזה שאתם פה על השם שלהם. פוליטיקה קטנה.

מר רפאל בראל: היתה להם ברירה?

מר טל עזגד: אני יכול רק להגיד לך, שעם כל הכבוד לרשימה

המכובדת שנתת, אני במקרה בא עכשיו מאשדוד, ואני אומר לך שראש העיר

באשדוד הולך לגמור את הקריירה שלו בשביל ההחלטה שהוא קיבל לבד או

לא לבד על הנת"צ. תקראו קצת בעיתונים. אני במקרה בא משם, והרבה מאוד

דקות בזבזתי על הפקקים.

מר אבי גרובר: אני לא קראתי אשדוד, אני לא רואה פה ברשימה

בכלל.

מר טל עזגד: אז תקרא עיתונים, אתה קורא סלקטיבית. אתה

קורא סלקטיבי, אז אני אעביר לך את זה בווטסאפ מה קורה באשדוד.

מר רפאל בראל: אתה קורא מה שאתה רוצה לקרוא.

- מר אבי גרובר:** 12 שנה לא עשיתם כלום בשביל סוקולוב.
- מר רפאל בראל:** שמענו אותך. אנחנו רואים מה שאתה עושה. מה שאנחנו לא עשינו ב-12 שנה, אתה מקלקל ביום אחד.
- מר אבי גרובר:** לשבת כל היום ולהגיד מה לא לעשות, זו חכמה נורא קטנה, זו פוליטיקה קטנה.
- מר רפאל בראל:** אדוני, אם אתה מדבר על 12 שנה, אתה קלקלת יותר מאשר עשו אחרים 12 שנה בחודש אחד.
- מר אבי גרובר:** עוד לא קלקלתי כלום. מישהו מסתכל על הרחוב הזה?
- מר רפאל בראל:** צא לרחוב... צא ולמד.
- מר אבי גרובר:** אנשים בסוקולוב באים אליי שאין להם פרנסה בכלל, תפטור אותנו מארנונה כי אין לנו קופה.
- מר רפאל בראל:** צא ולמד, צא לרחוב ותשמע את האנשים.
- *** קריאות מהקהל ***
- מר אבי גרובר:** מי חונה בסוקולוב? עובדים שלכם חונים. אל תספרו לי סיפורים על חנייה.
- קהל:** כל הלקוחות שלי חונים בסוקולוב.
- גב' שירה אבין:** עכשיו... כבר את כל החניות, כדי שבכלל לא יחנו, נכון?
- קהל:** אף חנות פה לא...
- מר אבי גרובר:** לא סוגרים את כל החנויות.

קהל: יש לנו עצומה של בעלי החנויות, אף חנות לא מסכימה למהלך הזה. אף אחד לא שאל אותנו.

מר טל עזגד: גם לא אותנו.

מר אבי גרובר: חבר'ה, תקשיבו שנייה. אל תכעסו שאני אומר לכם את זה. אתם קופצים, אתם עוד לא יודעים בכלל מה הולך להיות. זה משהו שהולך לקרות במקרה הטוב ב-2019.

מר רפאל בראל: מה זה משנה 2019 או 2017? זה אותו דבר.

מר אבי גרובר: יהיו שינויים ב-2019.

פרופ' מרק מימוני: יהיו שינויים בעירייה גם כן.

מר רפאל בראל: אבל ב-2019 לא תהיה כאן אתה ממילא.

מר אבי גרובר: חבל שאתם הולכים אחרי אנשים שאין להם מושג מה העירייה באמת אומרת, שאין להם מושג. הם אומרים דברים ומוליכים אתכם שולל ומסובבים אתכם על האצבע כדי להסית אתכם.

גב' שירה אבין: אתה היחיד שמוליך שולל. רק אתה.

מר אבי גרובר: ... בכל הכבוד לחנייה. היתה פה ישיבה של הוועדה המקומית, היתה פה ישיבה של שבוע שעבר של הוועדה המקומית.

גב' שירה אבין: לא, באמת, אנחנו הולכים... תעשה לי טובה.

מר אבי גרובר: יש בתקציב של שבוע הבא...

מר יעקב קורצקי: למה, חתמנו על תכנית לנת"צ?

מר אבי גרובר: ... יעברו פה מיליוני ₪ לטובת מקומות חנייה בסוקולוב ואוסישקין. יש תכנית של ההנדסה שמדברת על 1,647 מקומות חנייה נוספים בסוקולוב ואוסישקין.

מר רפאל בראל: או-לה-לה, באמת. הנייר סובל הכל. גרובר, הנייר הסובל הכל.

מר אבי גרובר: הם לא עשו כלום... לפני שנה, מרחו, אמרו שמתישו יקרה משהו, עבדו עליכם בעיניים, לא ספרו אתכם. לא עשו כלום בשבילכם כל השנים.

גב' שירה אבין: רק אתה, הגדול מכולם.

מר רפאל בראל: רק אתה, האיש גדול.

מר אבי גרובר: ואני אומר לכם שאתם תראו איך סוקולוב יראה בעוד שנתיים, ואנחנו נדבר על זה אז. ואתה לא רוצה להצביע, אל תצביע לי. אני לא מתחנן לקולות.

מר רפאל בראל: אין דבר, לא יצביעו בשבילך. תאמין לי, לא יצביעו בשבילך.

מר אבי גרובר: אני... על העבודה שלי. אתה תראה את רח' סוקולוב עוד שבוע, שכשנתחיל לעבוד באמצע על הצמחייה היפה, ואתם תראו את הספסלים שיש שם, ואתם תראו שם עוד הרבה מאוד דברים שאנחנו הולכים לקדם בסוקולוב, ועל מבצעי פרסום שאנחנו הולכים לצאת בשביל סוקולוב. ואנחנו הסדרנו את כל הנושא של הוצאת הסחורה החוצה...

גב' שירה אבין: אמרת שלא מדברים על סוקולוב, לא?

מר אבי גרובר: ... תחבורה ציבורית... ואני מבטיח לך שבעוד שנה...

מר טל עזגד: מצעי פרסום ושוחד בחירות...

מר אבי גרובר: אתה תבוא ותגיד לי אבי, אתה יודע משהו? וואלה, שאפו שסוף סוף יש ראש עיר שלא רק גר ברחוב הזה, אלא גם אכפת לו

מהרחוב הזה. וכל מה שחתמתי עליו מתקדמים שלב בתכנון של הרחוב. שנה הם יושבים פה, ולא ראיתי אותם בשום דבר. הם זיהו פה שיש פה קטע, שאפשר אולי קצת לערבב את חברי הקואליציה, אפשר קצת להיכנס בחדר, אפשר להציג את ראש העיר-

מר אהרון אלמוג אסולין: אתה אפילו לא סופר את חברי הקואליציה בעניין הזה.

מר אבי גרובר: שום עיר לא אישרה את זה במועצה.

מר אהרון אלמוג אסולין: אפילו את חברי הקואליציה אתה לא סופר בעניין הזה. תשאל את גיא קלנר. למה הוא כותב את מה שהוא כותב?

מר אבי גרובר: אני קיבלתי החלטה שלא מתעסקת בדמגוגיה ובפוליטיקה הקטנה.

מר טל עזגד: זה לא הוא כתב.

מר אהרון אלמוג אסולין: אה, שרון כתב. אולי נשאל את שרון.

מר אבי גרובר: אני אומר לך ש... חברי הקואליציה שלי.

גב' שירה אבין: ראש עיר מקשקש.

מר רפאל בראל: אוי, בחייכם. אתה סתם מקשקש, בדיחה. אמרתי להם, הוא יתחיל לדבר, לדבר, לדבר. כמו הסיפור שלנו שכל פעם שהיינו צריכים להעביר משהו, הוא שומע רק את עצמו, לא שומע סביבו.

מר אבי גרובר: ... ראיתי מה אפשר לעשות, מה אפשר לשפר. ואני אומר לך שאין לכם ראש עיר יותר חבר ממה שאני, ואתה יודע את זה שנפגשו מלא פעמים. עברנו שלב בתכנון, אנחנו יושבים עם משרד התחבורה, אנחנו נתכנן את הרחוב הזה. חברי הפה יודעים שאני הצגתי להם פעמיים תכנון. אני חשבתי שנכון ברחוב הזה לעשות נתיב-נתיב, מדרכה רחבה והכל.

אמרו לי האנשים 'אבי, תקשיב, רמת השרון היום לא ערוכה לעבור בבת אחת ממצב כמו שהוא היום, למצב של נתיב ונתיב. צריך בשביל זה עוקף מערבי, צריך בשביל זה עוד כל מיני דברים. הדברים האלה אנחנו עובדים עליהם והם יקרו. אבל אני רוצה שרחי' סוקולוב הוא יהיה רחוב, תבינו משהו, 100 מיליון ש"ח בשיפוץ של הרחוב הזה, שהרחוב הזה ייראה כמו חדש, שבכסף של 100 מיליון ש"ח אני לוקח 10 מיליון ש"ח שחסכו לי, בונה עם זה חניונים, עושה עם זה כל מיני דברים אחרים.

איפה בדיוק...?

קהל:

אני אשב אתכם בכיף, מתי שאתם רוצים.

מר אבי גרובר:

אבל אין החלטה, לא יוצאים, זו רק החלטת תכנון.

מר יעקב קורצקי:

מספרים לך סיפור.

מר אבי גרובר:

לא יצא אם אנחנו לא נחליט.

מר יעקב קורצקי:

זה רק תכנון, זה רק תכנון. אני אקרא לך את

מר אבי גרובר:

ההסכם. הצדדים מעוניינים לשתף פעולה באופן מלא, וזאת על מנת להמשיך בקידום תכנון הפרויקט בתחומה המוניציפאלי. מוסכם, כי בכפוף להשלמת התכנון או רק באישור העירייה להשלים - בתיאום עם העירייה. כדי לקבל את כל האישורים הנדרשים על פי כל דין לרבות אישור העירייה. בלי אישור העירייה לא עושים כלום.

מר אהרון אלמוג אסולין: אבל הוא כבר מסתכל על ה-10 מיליון ש"ח.

אני אומר לך, תסתכל לי בעיניים.

מר אבי גרובר:

אהרון... שלא מתחשב בנו, זה בדיוק הפוך.

מר יעקב קורצקי:

... כמו שאני הולך ל... לתכנית המתאר. אני אמרתי

מר אבי גרובר:

את זה פה בצורה הכי מפורשת. זו פוליטיקה קטנה. אני אמשיך עם התכנון,

זה יהיה כפוף. מחר יש למשל דיון בקבינט הדיור על מתחם של בינוי ליד גליל ים, ובתוך המתחם הזה של הבינוי, אני עמדתי על זה שבתוך התכנית שמחר מתקבלת, יש בתוך הקו הכחול של התכנית את העוקף המערבי. החלטה של קבינט הדיור כבר מחר להתחיל להזיז עם העוקף המערבי. אנחנו עושים פה סדרה של פעולות. כל מה שקרה עכשיו, זה שמתקדמים בתכנון. בלי אישור עירייה, ויודעים את זה חברי הקואליציה שלי, בלי לדבר איתם, בלי להציג להם.

קהל: זה לא יוצא לפעול?

מר יעקב קורצקי: לא, נקודה סוף. תראה להם את זה, אבי.

מר אבי גרובר: יש כל מיני חלופות. אתם מוזמנים לבוא אליי. כל פעם שבאת לפה לשבת, אני בחרתי, לא הייתי צריך להצטרף האם הדוכן הוא 80 או 1 מ'.

קהל: עכשיו התמונה שונה לגמרי.

מר אבי גרובר: אני אציג לכם.

מר אהרון אלמוג אסולין: מה שונה? מה שונה?

מר יעקב קורצקי: אומרים את האמת. אהרון, זה רק אמת... הכל אמת.

מר אבי גרובר: אני לא הולך לעשות, זה לפרוטוקול, אני אמדד על המילים שלי.

מר יעקב קורצקי: גיא, זה אמת? זה מה שאבי אמר לנו?

מר אבי גרובר: אין לי שום עניין אישי באם יהיה זה. גם בוא נבין, עושים כאילו, קראתי בחלק מהפוסטים אוטוסטרדת אוטובוסים שהולכת

להיות. היום עוברים בממוצע 30 אוטובוסים בשעה בסוקולוב. אומר לי משרד התחבורה 'אנחנו במקסימום נגיע סדר גודל של 20% תוספת שירות'.

מר אהרון אלמוג אסולין: ועל זה אתה סוגר נתיב?

מר אבי גרובר: זאת אומרת, שבמקום 30, יעברו-, אני מוסיף נתיב.

מר אהרון אלמוג אסולין: אתה סוגר נתיב.

מר אבי גרובר: אני מוסיף נתיב.

מר יעקב קורצקי: לא סוגרים כלום ולא עושים כלום.

מר אבי גרובר: אתה לא יודע ואתה סתם אומר.

גב' רות גרונסקי: 2 ו-2...

מר אבי גרובר: אתה לא יודע ואתה סתם אומר.

(מדברים ביחד)

מר אהרון אלמוג אסולין: בשם השקיפות תביא את הדברים.

מר אבי גרובר: גם לא על חשבון המדרכה. היה לי נורא חשוב,

המדרכה היום היא 4.52.5 מ', והיא הולכת להיות 4.25 ו-2.25 מ'. מה שקורה זה, שיש את החניות באלכסון לאורך הרח' בצד אחד. מסדרים את הרח' ובמקום החניות אלכסון בצד אחד, צד אחד יהיו חניות, ובצד השני, במקום החניות באלכסון, כשמסדרים את הנתיבים, יהיה מקום, יהיו 2 נתיבים, נת"צ, נת"צ ו-2 נתיבים. זה בגדול התכנית. יש כמה חלופות. יש חלופה שעושים 2 נתיבים בצד אחד ונתיב בצד השני, למשל שביל אופניים. יש נתיב שבכל צד נתיב, ושביל אופניים, ומדרכה רחבה וכל הדברים האלה. עכשיו משרד התחבורה אמר, והוא אמר את זה גם פה בישיבה, ואפשר ללכת ולקרוא לפרוטוקול שזה מתפרסם הם אמרו 'לפני שאנחנו משקיעים מיליונים בהמשך תכנון הפרויקט, הולכים לעשות בדיקות מאוד נרחבות'. תקשיבו, עשו ספירות

תנועה כמה מכוניות עוברות, תנועה עוברת והכל. אני יכול, עוד פעם, אני יכול להראות לכם את הכל. אין פה את סודות, אני עשיתי ועדת תנועה, יכולתם לבוא.

גב' רות גרונסקי: הם היו פה בישיבת מועצה.

מר אבי גרובר: חלק היו בישיבה, הצגתי את החלופות. הם אמרו 'לפני שאנחנו הולכים ועושים ופה תכנונים מאוד מפורטים שעולים מיליונים, אנחנו מבקשים לדעת שאנחנו לא עובדים על ריק. שראש העיר, וכמו שהקראתי את הרשימה בכל הערים, חוץ מעיר אחת, כפר סבא, בשום מקום זה לא עלה להצבעה במועצה. הם אמרו 'אנחנו רוצים לקבל מראש העיר סוג של אור ירוק. שראש העיר מאמין בקטע הזה שנקרא נת"צים. מה יעשה הנת"צ? – אנשים שקשה להם, כמו שאתם אומרים חניות וכל מיני כאלה דברים. גם מכל רמת השרון למשל, אחד הדברים שאומרת ההחלטה, הצעדים וכבר מתחילים לעשות אותה, זה תחבורה פנימית שבתוך רמת השרון, להביא אנשים לסוקולוב. קווים חדשים, כל מיני כאלה דברים, כדי שאנשים יוכלו להגיע בקלות לסוקולוב. אז אנשים יוכלו להגיע באוטובוסים. אני רוצה שהנת"צ יעבור בסוקולוב, כדי שאנשים מרעננה, מהרצליה, מתל אביב, מכל מיני כאלה מקומות, יוכלו להגיע באוטובוסים לסוקולוב. אם סוקולוב ייראה חדש ושומרים על המדרכות.

קהל: ייראה חדש.

מר אבי גרובר: הוא יראה חדש, 100 מיליון ש"ח השקעה ברח' סוקולוב. מתוך זה 80 מיליון-

קהל: איך ייראה חדש שכל כך הרבה חנויות נסגרות. אתה יכול להסביר לי? לתת לי הסבר על זה?

מר אהרון אלמוג אסולין: שושי, את מבינה באיפור? זה הכל איפור. את לא

תופסת?

מר אבי גרובר: זה לא איפור, איזה איפור?

מר אהרון אלמוג אסולין: אתה מוליך את האנשים שולל כאן. אם זה כל כך טוב, למה זה לא עלה פה לדיון?

מר אבי גרובר: עשית דיון... באפריקה. משרד הפנים...

מר אהרון אלמוג אסולין: אם זה כל כך טוב, למה לא העלית את זה כאן. למה כל הדברים האלה יוצאים אחר כך? למה אתה מוליך את התושבים? אתה תהרוס להם את הפרנסה.

מר אבי גרובר: נהפוכו.

קהל: אני מנסה להבין ולהסביר למה בעצם נסגרות חנויות.

מר אבי גרובר: אני אסביר לך למה. אני אסביר לך. אם המצב היום בסוקולוב כל כך טוב-

מר אהרון אלמוג אסולין: אם זה בגלל הארנונה, אם זה בגלל...

מר אבי גרובר: אבל תביאי לי שנייה, שנייה.

גב' דברת וייזר: אבל את שואלת שאלה.

מר אבי גרובר: מה, אם אני אתן לך 2,000 ש"ח, זה מה שיפתור לך את כל הבעיות בחיים?

קהל: כן.

מר אבי גרובר: לא, לא.

מר יעקב קורצקי: שושי, שאלה. מי... לסגור את החנויות בשנים האחרונות? מי אשם? העירייה...? תנו לנסות.

מר אבי גרובר: את חייבת להבין משהו. לא באת לקבל פה איזו קצבת סעד של 2,000 ₪. תביני משהו. סוקולוב היה אימפריה. אני לא מזלזל, אבל חנות לא קובעת (מדברים ביחד)

מר אבי גרובר: שושי, תהיי איתי שנייה. את לא באת לקבל קצבת סעד של 2,000 ₪ ממני באיזו הנחה בארנונה. סליחה שאני מציג את זה בכוונה ככה.

קהל: לא, אתה לא יכול לקרוא לזה קצבת סעד.

מר אבי גרובר: אז אני לא אקרא לזה קצבת סעד. תקבלי על ה-2,000 ₪, רוב החנויות לא יחליטו על ה-2,000 ₪ האלה אם הם נשארים או לא נשארים בסוקולוב. כשסוקולוב בשנים האחרונות נראה כמו שהוא נראה, כל כך מוזנח וכל כך מלוכלך, ועם כל הגרפיטי וכל הדברים האלה. אז אנשים אין להם חשק לבוא לסוקולוב לעשות את הקניות. ואני אומר לך, שאני הסתובבתי בסוקולוב, את יודעת משהו, בסוקולוב ובאוסישקין הסתובבתי איזה יום שישי בערב עם בת זוגי. והיא אומרת לי 'אבי, תסתכל, יש פה את כל החנויות שיש בכל קניון, למה אף אחד לא בא לפה לעשות קניות?!

קהל: חנייה, חנייה.

מר אבי גרובר: אני הלכתי לחיפה. תשמעו חבר'ה, אני אומר לכם, היה פה דיון בוועדה המקומית, אתם רוצים, אני אראה לכם, יש תקציב. שבוע הבא יש תקציב. תבואו לישיבת התקציב שבוע הבא, אתם תראו שיש תב"ר 5 מיליון ₪ לטובת חניות, יצירת חניות ב-2017 ועוד 5 מיליון ב-2018. זה כבר כסף שנמצא, אנחנו כבר מתחילים לעבוד על עוד חניות. אבל אני חייב להגיד לך משהו. אתה עושה לעצמך, אתה קצת מספר לעצמך סיפור, כדי שיהיה לך משהו להאשים אותו. תקשיב לי, אתה אומר לעצמך אין מספיק חניות, ובזה

אתה כאילו פוטר את עצמך מכל השאר. 500 מ' מסוקולוב ומאוישיסקין, גרים 20,000-30,000 איש עם כוח קנייה מטורף, שנכנסים לאוטו שלהם ונוסעים לכל העולם לעשות קניות. לקחתי את הילד לטיול בר מצווה, ראיתי חבר'ה הולכים באוקספורד סטריט, אין שום מקום חנייה באוקספורד סטריט. שם נוסעים כולם ובאים בתחבורה ציבורית ועושים את הקניון.

מר טל עזגד: בשלב הבא תגיד שאתה עושה פה מטרון?

מר אבי גרובר: על סוקולוב גרים 20,000-30,000 איש. הם צריכים לרדת מהבית שלהם ולעשות קניות, והם לא עושים את זה.

מר טל עזגד: בלונדון יש מטרון...

קהל: אנחנו בישראל, אנחנו לא בלונדון, נו באמת.

קהל: מצאתי איכשהו פתרון. אבל עם הפתרון הזה, כל פעם בעיה נוספת נכנסת. אם זה תמ"א, אם זה הביג שהולכים לבנות בגלילות, עכשיו הנתיהב הזה. אם סוגרים את כל החניות האלה, זה קובר אותנו.

קהל: זה סוגר אותנו.

קהל: זה יסגור את סוקולוב.

קהל: אני בן 28, אני לא יודע מי בעל חנות פה, מי לא. אני דואג לעצמי ולפרנסה שלי ומתכוון להישאר פה.

מר אבי גרובר: מעולה.

קהל: אם אין חנייה, יש בעיה.

מר אבי גרובר: אבל אני שואל אותך שאלה אמיתית עכשיו, ואי אפשר לברוח מהדיון הזה. אם פה כל כך טוב, למה הכל כל כך רע?

קהל: לא רע.

מר אבי גרובר: לא רע? אנשים כועסים עליי שאני אומר את זה, למה כל פעם שאני מסתובב ברחוב הזה, אני רואה אחד אחרי השני, זה כתוב פה להשכיר, זה להשכרה, זה להשכרה. עוד פעם, אני חי ברחוב, אני גר ברחוב. אני גר בסוקולוב 86, החיים שלי זה ברחוב הזה. אני יורד למטה, אני קונה בפיצוציה, כל הדברים אני מסתובב על סוקולוב.

קהל: אתה רואה כמה חנויות נסגרות.

מר אהרון אלמוג אסולין: הוא לא צריך חנייה פשוט, זה הכל.

מר אבי גרובר: עוד פעם, תבוא אליי. כמו שנפגשנו, אני אפגש אתכם עוד אלף פעמים כמה שצריך.

קהל: זה לא נכון, אין חנייה. את יודעת שהחנייה ברחוב, שיש שם 2 מגרשי חנייה.

קהל: ... זה מה שיציל את הרחוב הזה מבחינת...

מר אבי גרובר: שום דבר לא עומד, אני אומר לך הכי אמיתי איך אני רואה את זה. אין שום פתרון שהוא לבד, מרים את הרחוב או מפיל את הרחוב. אין פתרון. אין דבר אחד שאתה עושה אותו ומחר הכל נפתר ורח' סוקולוב הוא נהדר. זה תהליך. היום הרחוב הזה נמצא באיזושהו שפל של מדרגה, הדימוי שלו הוא כזה שלא הרבה אנשים באים לעשות שם את הקניות. אתה מפחד מביג, ואני אומר לך שבכל העולם הקטע של הרחובות האלה הוא לא באלה שבאים עם האוטו, אלא שבאים ברגל. זה רח' אורבאני. הלכתי, הייתי בעמותה בחיפה, עמותת מרחב.

קהל: מכל הארץ באים אליי.

מר אבי גרובר: ימשיכו לבוא אליך.

גב' רות גרונסקי: אבל החניות לא ישתנו עכשיו.

מר אבי גרובר: ימשיכו אליך ואתה תראה. אתה לא מאמין כרגע,

ואני מזמין אותך

גב' רות גרונסקי: כרגע לא מורידים, כל הרח' ישופץ, אז אתה חושב

שיהיה יותר נעים לבוא לשם?

קהל: ברור.

גב' רות גרונסקי: תהיה לך חנייה ברח' מוריה, יהיו לך מלא חניות

במוריה שבן אדם יחנה במוריה וייכנס לסוקולוב.

מר אבי גרובר: כשאני הייתי חבר מועצה, אני מודה, יש פער בין

להיות חבר מועצה לבין להיות ראש עיר, מבחינת הנגישות שלך למידע ולהבין

את כל התמונה. אני מזמין אתכם בצורה מסודרת, לא ככה בישיבת מועצה.

בואו נשב, אני אציג לכם את כל הדברים בתמונה מלאה.

קהל: למה אתה לא מבינה? למה קשה לך להבין?

גב' רות גרונסקי: אני מבינה טוב מאוד.

קהל: את אומרת את לא מבינה.

גב' רות גרונסקי: לא, אני מבינה הכל טוב מאוד.

קהל: לא, אמרת אני לא מבינה.

מר אבי גרובר: אני שואל אותך אבל. אם מקום החנייה יהיה 20 מ'

לפה, 20 מ' לפה, וגם יהיה רח' חדש, וגם יהיו מקומות חנייה, מדובר על

להוריד 100 מקומות חנייה, זה כביכול מה שיורד ממש על הרחוב. ואני אומר

לך שיש תכנית, יש פה, היתה, רק אף אחד לא קידם אותה, של 1,647

פוטנציאל מקומות חנייה. רק צריך להיות מוכנים להוציא את הכסף מהכיס,

וב-70 מיליון ש, אני עוד פעם, סליחה על הדמגוגיה הזולה בקטע הזה, של

הפארק, אם היו עושים אותו ב-50 ולא ב-70 מיליון ש, ב-20 מיליון ש היה

אפשר לבנות 300 מקומות חנייה. לא עשו את זה, היו דברים אחרים שהיו יותר חשובים.

גב' שירה אבין: אנחנו לא שמענו עוד אף פעם 1,600 מקומות חנייה.

מר אבי גרובר: היה פה דיון, אני זוכר 1,647.

גב' שירה אבין: 1,600 מקומות חנייה?

מר אבי גרובר: פה, פה. לא תכנית שעכשיו כתבו אותה. המהנדס הביא...

גב' שירה אבין: ... בפלמ"ח עוד כמה. 1,600 מקומות?

מר אבי גרובר: 1,600, פלוס-מינוס.

גב' שירה אבין: איפה?

מר אבי גרובר: היה, יש תכנית בהנדסה הצגנו אותה בישיבה.

גב' שירה אבין: בסינמה סיטי?

מר אבי גרובר: לא, לא, לא בסינמה סיטי, אל תספר סיפורים.

הציגו 8 מתחמים, בגד, במוריה, בזלמן שניאור, במתחם של יד לבנים. באוסישקין מאחורה וזה. הציגו 8 מתחמים, היה פוטנציאל לעשות, לא עשו. אפשר להביא אנשים, אפשר גם וגם וגם. אז אתה שאלת אותי מאיפה תבוא התקווה של הרחוב הזה? – היא תבוא מזה, עכשיו עשינו סדר, התחלנו לעשות סדר עם איך מוציאים סחורה החוצה.

מר אהרון אלמוג אסולין: התחלנו לעשות סדר?

מר אבי גרובר: התחלנו לעשות, כן.

מר אהרון אלמוג אסולין: אני מכיר את הדבר הזה שנה, שאתה עיכבת את זה

עוד שנה עד שאתה מממש את זה.

מר אבי גרובר: רק שלא היה לכם אומץ לב.

מר אהרון אלמוג אסולין: עיכבת את זה עוד שנה.

מר אבי גרובר: רק שלא היה לכם אומץ.

קהל: ... לפי מה שאתה רוצה... לא עשיתם כלום.

מר אבי גרובר: מה זה לא עשינו כלום.

קהל: כלום. כלום לא נעשה ברחוב. ... דיברתי עם רועי

ואמר 'תשלח צילומים לעירייה ויטפלו בזה מיידית'. צילמנו, שלחנו, שום דבר לא נעשה. ספסלים רקובים שזקנים צריכים לשבת, לא נעשה כלום. ... את הרחוב, לא נעשה כלום... צהוב.

מר אהרון אלמוג אסולין: אז אם זה לא מתקיים, למה שהנת"צ וכל אביב העמים הזה של השיקום והכל, הכל יתממש. אם היה לך אומץ, היית מעלה את זה לכאן לדיון ומקבל גיבוי של המועצה. אבל כרגיל, אתה בורח מזה, ואתה מעדיף לפרסם את זה בפוסט ובזה זה נגמר. אתה יכול לענות לי למה דחית את הישיבה הזאת בחודש?

מר אבי גרובר: אני כבר זימנתי את חברי המועצה. אתם התקשרתם.

מר אהרון אלמוג אסולין: ביקשנו לתאם מועד, זה הכל.

גב' שירה אבין: ... תוך 7 ימים. זה החוק.

מר אבי גרובר: ואמרת שאתם בחו"ל ואתם לא יכולים.

מר אהרון אלמוג אסולין: נכון, נכון, כן. היינו בחו"ל, מה לעשות.

מר אבי גרובר: שפכת את המילים הגדולות שלך. ואני אומר לך שזו פוליטיקה קטנה. כשאני ראיתי... לעשות את הפוסט על 4 ימים, פוסט עם מילים גבוהות, כמו שהתחלת איתם את הישיבה.

מר אהרון אלמוג אסולין: אז אתה דוחה את זה בחודש? על מי אתה עובד בדיוק?

מר אבי גרובר: פוליטיקה קטנה.

מר רפאל בראל: הפוליטיקה הקטנה היא שלך.

גב' שירה אבין: ... עשית הכל כדי לא לעשות את זה ...

מר אבי גרובר: אני כבר זימנתי את הישיבה, אתם ביקשתם לדחות.

גב' שירה אבין: אתה לא זימנת את הישיבה ...

מר אבי גרובר: 4 ימים, זה היה העניין.

גב' שירה אבין: לא, לא נכון.

מר אבי גרובר: מה היה חשוב? ה-4 ימים או המהות?

גב' שירה אבין: יש חוק.

מר אבי גרובר: התחננתם שאני אזיז, טל התקשר 'אנחנו בחו"ל,

אנחנו לא יכולים לבוא'.

מר טל עזגד: ... מה אתה מבלבל את המוח? היתה שיחת טלפון

אחת שלי, אם אתה רוצה לפתוח, היתה שיחת טלפון אחת שלי.

מר אבי גרובר: 'אנחנו בחו"ל', היה לכם דברים חשובים לעשות.

כבר זימנתי את הישיבה.

מר טל עזגד: היתה שיחת טלפון אחת שלי עם רועי, והיית צריך

לקיים את הישיבה ...

מר יעקב קורצקי: טל, אני מבטיח לך, קיבלנו זימון.

מר טל עזגד: אני מדבר עכשיו, אל תסתום לי את הפה.

מר יעקב קורצקי: אני לא סותם לך.

- מר אבי גרובר:** כבר זימנתי את ה...
- מר טל עזגד:** ואני אמרתי בניגוד לחבריי, שאפשר לקיים את זה כמה ימים אחרי.
- מר אבי גרובר:** אהרון עושה לי חשבון על... לא רציתי 2 ישיבות, גם ברביעי וגם בראשון.
- גב' נורית אבנר:** גם בטובך פוצצתם את הישיבה של ועדת המשנה להיתרים. נכון?
- מר טל עזגד:** לא בטובי, בצורה מאוד מבוקרת.
- גב' נורית אבנר:** באתם לפה, בזבזתם את הזמן שלנו.
- מר טל עזגד:** מה קשור?
- גב' נורית אבנר:** הכל קשור. אל תעשו הצגות פה לתושבים שאתם דואגים להם. אם הייתם דואגים כל כך לתושבים, הייתם יושבים בישיבה הזאת ועוזרים לאנשים... שבועות וחודשים ושנים.
- מר טל עזגד:** אוי, אוי, ואוי. מסכנים ה-10 תושבים.
- גב' נורית אבנר:** אל תשחקו אותה אנשים... שדואגים לתושבי רמת השרון. אתם צבועים, אתם צבועים.
- גב' שירה אבין:** הישיבה הזאת היתה צריכה להיות תוך 7 ימים, זה החוק.
- מר אבי גרובר:** ואם זה היה 10?...?
- גב' שירה אבין:** אתה מדבר על שקיפות...?
- מר אהרון אלמוג אסולין:** לא היינו כאן, לא היינו כאן? ביקשנו לתאם מועד אחר, זה מה שביקשנו. רועי כאן, תשאל אותו. מה הבעיה שלך עם פוסטים?

ממתי פוסטים מפריעים לך?

מר אבי גרובר: כל המילים הגדולות שלך.

מר אהרון אלמוג אסולין: כן, המילים הגדולות שלי.

מר אבי גרובר: כמו שהאשמת אותי בשחיתות... בסוף לא היה לך...

מר אהרון אלמוג אסולין: יש זכות דיבור.

מר אבי גרובר: להגיד 'טעיתי'.

מר אהרון אלמוג אסולין: לא טעיתי, הבאתי אותך להחלטה הנכונה, תגיד תודה.

מר אבי גרובר: לא הבאת אותי לשום דבר.

מר אהרון אלמוג אסולין: תגיד תודה על ההחלטה הנכונה הזאת.

מר אבי גרובר: אל תיתן לך כזה קרדיט.

מר אהרון אלמוג אסולין: אני נותן לעצמי את כל הזכויות שמגיע לי.

מר אבי גרובר: לא הבאת אותי לכלום. מנעתי

מר אהרון אלמוג אסולין: מנעתי ממך ביזיון. מנעתי ממך ביזיון.

מר אבי גרובר: הוא כל הזמן עסוק בזה.

מר אהרון אלמוג אסולין: מנעתי ממך ביזיון, תגיד תודה.

מר אבי גרובר: אתה קצת פחות בפוליטיקה. אני בתכנית המתאר

באתי וזימנתי אתכם לבוא ולראות את המסמכים שזה יקרה עוד פעם.

גב' שירה אבין: חבל שמוכרים להם סיפורים, פשוט סיפורים

וכותרות מיותרות.

- מר אבי גרובר:** אני רוצה... הרבה יותר את תהליך ההחלטות.
- מר רפאל בראל:** לא רצית, לא רצית. תסלח לי, לא רצית.
- מר אבי גרובר:** רפי, אמרת לי יתקיים תקציב עם הסברים כמו שצריך, דחיתי את ישיבת התקציב השבוע, כדי שתקבל חוברת כמו שצריך.
- מר רפאל בראל:** בסדר, קיבלתי אותה. אתה חושב שהיא בסדר? היא גם לא בסדר, אבל זה משהו אחר.
- גב' שירה אבין:** ... מה, אתה עושה לנו טובה? נו באמת, חוצפן. עושה לנו טובה כאילו.
- מר אבי גרובר:** תקשיב, זה, זה וזה, הכל תכניות כבר בביצוע.
(מדברים ביחד)
- מר רפאל בראל:** אבי גרובר, שכחת רק דבר אחד, לו היית מנהל את הדיון, ישבת וניהלת דיון. אם היית מנהל הצבעה, ויש לך רוב, והיית מקבל את ההצבעה, היית יוצא גבר. אבל אתה רצית להילחם בנו... רצית ללכת איתנו באגרופים, זה הכל.
- מר אבי גרובר:** לא רציתי שום אגרופים. רק מתוך 17 רשויות שבהן חתמו על זה, ואני לא מכיר פה את אשדוד, במשרד התחבורה לא אמרו לי את אשדוד.
- מר רפאל בראל:** רק עיר אחת... אז למה שלא נהיה כמוהם?
- מר אבי גרובר:** אני אגיד לך, רפי. שאלת, אני רוצה לענות לך. שאלת אותי למה לא רציתי לעשות הצבעה. אני אגיד לך למה, גיא, זה חשוב לי להגיד את זה, ושוב לי-
- מר גיא קלנר:** אני רוצה להגיד כמה משפטים ברשותך.
- מר אבי גרובר:** זה חשוב לי שגם אתה בתוך חבר מועצה תשמע.

- מר גיא קלנר:** אין בעיה, אני מקשיב כל הזמן.
- מר אבי גרובר:** לא, אבל בתוך הזה שרץ פה, אני לא יודע כמה. הגישו לי פה עצומה. אני אפגש אתכם בצורה מסודרת.
- קהל:** כולם הלכו? אני לא מאמינה.
- גב' שירה אבין:** ... מה זה משנה?
- גב' נורית אבנר:** יעשו לכם פגישה מסודרת.
- מר טל עזגד:** שושי, הכל בסדר. הכלכלן הגדול ידאג לכם לפרנסה לעוד הרבה שנים, תהיי רגועה. יסגרו את הרחוב, יפתחו את הרחוב.
- קהל:** מתי...?
- גב' רות גרונסקי:** עוד 3 שנים.
- מר אבי גרובר:** 2019... תכלס העבודות על הנת"צ-
- קהל:** אני נהנית כשאני נוסעת לרעננה. אני אומרת לך את האמת.
- מר אבי גרובר:** גם ברעננה יש נת"צ.
- מר טל עזגד:** ברעננה אין נת"צ באחוזה.
- מר אבי גרובר:** אחוזה יש נת"צ. הוא חתם על נת"צ באחוזה, נת"צ ימני.
- מר רפאל בראל:** כי הוא סומך עלינו שנפתור לו את הבעיה.
- מר אהרון אלמוג אסולין:** עם 3 עוקפים והתנייה.
- מר אבי גרובר:** גם פה יהיה עוקף, גם פה יהיה עוקף.
- מר אהרון אלמוג אסולין:** אז תגיד את זה בישיבה, מה אתה אומר לנו את זה... תגיד את זה בישיבה.

מר יעקב קורצקי: הוא אמר את זה.

מר אהרון אלמוג אסולין: בחיים הוא לא אמר את זה.

גב' דברת וייזר: ... עוקף מערבי.

מר אבי גרובר: גם פה יהיה עוקף.

מר אהרון אלמוג אסולין: מתי הוא אמר את זה, דברת?

גב' דברת וייזר: הוא אמר את זה...

מר אהרון אלמוג אסולין: בדיון עם משרד התחבורה זה נאמר? קדחת זה

נאמר.

מר טל עזגד: על העוקף המערבי הזה שמענו לפני 14 שנים.

מר רפאל בראל: העוקף המערבי, אני כשבאתי לעירייה, שמעתי את

זה כבר.

מר אבי גרובר: אהרון, היה לכם אפשרות 12 שנה לקדם עוקף.

מר אהרון אלמוג אסולין: אתה יודע שאני לא כאן 12 שנה בעיר, אז תעשה לי

טובה.

מר אבי גרובר: אבל זה החברים שלך עכשיו.

מר אהרון אלמוג אסולין: זה החברים שלי, כן.

גב' רות גרונסקי: ברעננה 12 שנה הוא עשה עוקף.

מר יעקב קורצקי: את יודעת למה סגרו את החנויות? ... בומבסטי, יש

דברים שצריך לקבל החלטה, מקבלים החלטות לפעמים.

גב' שירה אבין: מה זה קשור?

מר יעקב קורצקי: מה את רוצה שנעשה... ברמת השרון, אנחנו לא

חלק ממדינת ישראל. אנחנו אפריקה, אנחנו באוגנדה עכשיו, אנחנו אוגנדים.

די, חבר'ה, נו.

מר אבי גרובר: הסיבה שלא העמדתי את זה פה להצבעה, אני אגיד את זה, אנחנו עכשיו, לא צריך כוח, זה מה שיפה. אני לא צריך בנושא הזה כוח. פקודת העיריות קובעת בצורה מפורשת, היועץ המשפטי גם אמר את זה בישיבה האחרונה, ועובדה שכל הרשויות...

מר רפאל בראל: כשר אבל מסריח.

מר אבי גרובר: כשר ומסריח, אני לא יודע מה כשר. יש גבינות נהדרות שהריח שלהן לא... וכולם עומדים בתור לקנות אותן. אני אוהב את הכשר ומסריח.

קהל: אבי, אפשר לבקש סליחה? האדון המכובד הזה-

מר אבי גרובר: מר משורר. הילד השני ברמת השרון.

קהל: הוא רוצה להגיד משהו, אוקיי? הוא ביקש ממני שאני אבקש ממך.

מר אבי גרובר: תגיד את שמך המלא שיהיה בצורה מסודרת.

מר יואל משורר: יואל משורר. אני התושב הכי ותיק ברמת השרון. ראשית כל, אני בעד תכנית כזאת, לא זאת. אני רוצה להסביר לכם משהו. אני בזמנו, כשהייתי מהנדס העיר, הייתי מהנדס הביצוע של הקו של המוביל הארצי. וכשגמרנו את הקו הזה לפני 50 שנה, באו כל מי שהיו בממשלה, שר האוצר וכולם, ושאלו מה לעשות עם הציוד הזה שהקו הולך ונגמר. אז אשכול אמר, בן גוריון אמר, ספיר אמר – צריכים להתחיל לעשות רכבת תחתית בתל אביב. זה היה בדיוק לפני 50 שנה. ועד היום לא עשו-

מר אבי גרובר: יש צינורות, אבל אין רכבת.

מר יואל משורר: עלו לירח ועשו בכל הערים מסביב, ורק עכשיו

עושים את זה, לא כמו שצריך היה לעשות. למה אני רוצה להגיד את זה? אני בעד לעשות, בעד התכנית הזאת, אבל לעשות מנהרה לכל אורך רח' סוקולוב איפה שנגמרת הרצליה.

קהל: סליחה רגע, אבל את זה הם לא הולכים לעשות.

מר יואל משורר: תני לי להגיד.

מר רפאל בראל: אפילו לא תעלה עושים.

מר יואל משורר: לעשות מנהרה.

מר עידן למדן: הוא מבין מה הולכים לעשות ומה לא.

מר יואל משורר: מתחילת סוקולוב עד שנגמר סוקולוב, ויש לי גם מי

שיעשה את זה כבר. המנהרה הזאת זה לא יפגע ברחוב, אף אחד ברחוב לא ירגיש שעשו את המנהרה הזאת. וברחוב הזה לא יעברו יותר מכוניות, יהיו שם רק הולכי רגל. כל הבתים מסביב, מ-2 הצדדים ממילא יהיו רבי קומות במשך הזמן ואז יהיה טוב לחנויות.

גב' רות גרונסקי: אתה רוצה להיות חבר מועצה? אנחנו רוצים לאמץ אותך פה.

מר יואל משורר: יש לי גם מי שיעשה כבר את המנהרה הזאת. תפתרו את הבעיה, כמו שחפרו את מנהרות הכרמל.

קהל: נביא כמה עזתים.

מר רפאל בראל: אני סומך ב-2 הידיים על התכנית שלך.

מר יואל משורר: זה יהיה טוב לחנויות וטוב לרמת השרון והכל יהיה בסדר. תנו לי חדר אחד בעירייה.

מר רפאל בראל: בוא רק תשכנע אותנו, אני מסכים איתך. ניתן לך אפילו 2 חדרים.

מר אבי גרובר: תודה, יואל. תודה.

מר יואל משורר: תכנית אחרת זו תהיה צרה לרמת השרון, צרה לחנויות. שום דבר לא ילך טוב. במקום להתחיל לעשות... צריכים להרוס את הגדר.

אדר' ולדימיר לוי: יואל, מי ישלם?

מר גיא קלנר: ... ישלם.

מר יואל משורר: זה שעכשיו שר התחבורה.

אדר' ולדימיר לוי: אה, הוא ישלם?

מר יואל משורר: כן, הוא ישלם. אני מבטיח לך שהוא ישלם. את הרעיון הזה צריכים למכור גם לשר התחבורה של היום, ואני מבטיח לך, אני מכיר אותו, הוא יאמץ את הפתרון הזה ב-2 ידיים. זהו, תודה רבה. אפשר ללכת לראות טלוויזיה?

מר אבי גרובר: לך, יש הפועל.

מר יואל משורר: כל תכנית אחרת לא שווה שום דבר, לא לטובת רמת השרון, תהרוס את החנויות. גם ככה הן לא שוות שום דבר.

מר גיא קלנר: לילה טוב, משורר.

מר יואל משורר: זה מה שאני מציע.

מר גיא קלנר: תזמין אותו לקפה.

מר אבי גרובר: הוא היה אצלי.

מר יואל משורר: התכנית הזאת עלתה על הפרק לפני 20 שנה.

מר אבי גרובר: בריאות.

מר גיא קלנר: בן כמה הוא?

גב' רות גרונסקי: 90 וקצת.

(מדברים ביחד)

מר גיא קלנר: לי חשוב להגיד כמה משפטים בהקשר של הנת"צ, כי גם דיברנו על זה במסגרת המועצה, גם במסגרת ישיבות פנימיות של הקואליציה. אני גם התבטאתי על זה בצורה פומבית, ואני עומד מאחורי ההתבטאויות שלי בהקשר הזה, ואני באמת מצוי פה בסיטואציה מורכבת, אומר זאת כך. אני מכבד את הנוכחות שלי בתוך הקואליציה, ואני שחקן צוות מצד אחד. מצד שני, שני דברים שחשוב לי להגיד. הראשון – אני רוצה לשמוע, כי אני לא הבנתי את זה מתוך הכתובים של ההסכם שאני ראיתי, וזה הדבר שאתה יודע שאני מהדקה הראשונה שאנחנו מדברים על הנת"צ, חשוב לי שאכן תהיה אופציה על השולחן, זה הסיפור של היכולת לעצור את הפרויקט, בהנחה והתכנית לא פוגשת את המציאות. רגע. אני עברתי, קראתי את זה. שנייה, אז אנחנו דנים בנושא הזה. מעבר למה שכתוב, שיהיה גם בצורה פורמאלית ברור, שבהנחה והתכנית לא פוגשת את המציאות העכשווית של רח' סוקולוב ביכולת לממש אותה, אנחנו עוצרים את התכנית.

מר יעקב קורצקי: ... אמר לנו את זה ברור מאוד.

מר גיא קלנר: זה ברמת השאלה, וזה חשוב לי לשמוע את זה גם בעל פה בהקשר הזה.

מר אבי גרובר: מוסכם בין הצדדים כי בכפוף להשלמת התכנון המפורט ולאישורו על ידי משרד התחבורה, נתיבי איילון והעירייה, לבצע... זאת אומרת, אם אין את האישור של העירייה, אין קדימה כלום.

גב' רות גרונסקי: אתה בעל הבית. אף אחד לא יעשה לך בלי שאתה מסכים נת"צ.

מר גיא קלנר: אבל ההסכם, once הוא נחתם, הסוסים יצאו

מהאורווה. ההסכם הוא להצטרפות לתכנית הנת"צ.

מר אבי גרובר: גיא, גיא, גיא.

מר גיא קלנר: השלב הראשון בו הוא...

מר אבי גרובר: אני קראתי את הקטע עם הסוסים. יש את

האורווה, יש את השטח שבו הם רצים ויש את השדה הפתוח. פתחו את הדלת לשטח בתוך הגדר. אתה מחזיר אותם בשנייה פנימה אם צריך. אף אחד לא בא, לקחת לעשות משהו שיפגע ברחוב וירע לו. אמר משרד התחבורה, הם אמרו את זה פה הנציגים עצמם. הם אמרו 'אבי, תקשיב...'. אני לא סומך רק עליהם. ולכן, כמה פעמים זה מוזכר פה? ... להשלים בתיאום. אבל כולם – ברגע, ברגע, ברגע. בשביל זה יש לנו בתוך ההסכם את המנגנון שאומר, ולקבל את כל האישורים הנדרשים על פי כל דין, לרבות אישור העירייה לצורך ביצוען. זה מאוד מפורש, זה נאמר בצורה הכי מפורשת בעולם. הם לא ייכנסו לתוך העיר הזאת בלילה ויעשו בשקט עבודות בלי שאנחנו נסכים אליהן. אנחנו נשב לתכנון. אני אומר לך, אתה יודע שהנוסח הראשון שאני חשבת צריך להיות נתיב ונתיב. אני אמרתי אני רוצה רחוב שיותר הולכים בו מנוסעים בו. אתם אמרתם לי, ישבנו בתוך ישיבת קואליציה, ואמרתם 'אבי, תקשיב, אם אין שני נתיבים ושני נתיבים, אני לא מוכן שאתה בא ופוגע לי בכלי רכב. אנשים נוסעים עם אוטו, עד שייסעו באוטובוסים יעבור הרבה מאוד זמן'. ואני אומר לך, ועידן בקטע הזה הוא חולק עלינו. עידן יש לו את הדעה שלו. עידן אומר 'שני נתיבים ונתיב', אומר 'אני רוצה שביל אופניים, מבחינתי זה ייהרג ובל יעבור, נתיב האופניים', וכל הדברים האלה.

גב' שירה אבין: לא כולנו... עם כל הכבוד. הכל טוב ויפה, לא כולם

ברמת השרון...

גב' נורית אבנר: כמה אנשים באים לחנויות עם אופניים, עידן? נו

באמת. כמה אנשים באים עם אופניים לקנות בחנויות?

מר אבי גרובר: בתוך הקואליציה, אחרי שדיברתי עם כולכם, אני התרשמתי ששני נתיבים ושני נתיבים כרגע כשלב ראשון, תמיד אפשר להמיר נתיב תחבורה לנתיב אופניים.

גב' שירה אבין: ... 2,3,4, אולי יש להם גם אופניים, נו באמת.

מר יעקב קורצקי: לכן מה?

גב' שירה אבין: הכל טוב ויפה, אני לא נגד שיהיה אופניים.

מר אבי גרובר: לא, בגלל זאת אומרת, הם ירדו בתעדוף לנושא 2 הנתיבים.

גב' שירה אבין: הכל ברור, אבל גיא, אני אומרת שוב, ברגע שזה יצא, וברגע שנעשתה חתימה, שלא יספרו לכולנו וימכרו לנו לוקשים. זה פשוט למכור לנו סיפורי בדים. גמרנו ועברנו את הגיל.

גב' דברת ויזר: אבל למה?

גב' שירה אבין: כי ברגע שזה נחתם, וברגע שיצאנו כחלק מתכנית כללית, אנחנו בפנים. די, כל פעם לספר סיפורים.

מר אהרון אלמוג אסולין: אנחנו כבר מדברים על איך משפצים את סוקולוב, איך מביאים כספים וזה לחצים פוליטיים.

מר יעקב קורצקי: בטח שצריך לדבר ככה, אהרון. מה, נישאר תקועים בשנות האלפיים, נכון?

מר אבי גרובר: אז לא לעשות בכלל כלום? לשבת ולא לעשות כלום?

מר יעקב קורצקי: ... שב ואל תעשה.

מר אבי גרובר: פוליטיקה של לא לעשות כלום.

מר יעקב קורצקי: וחוף מזה, אני כבר החלטתי, אני עם משורר, אני רוצה את המנהרה עכשיו.

(מדברים ביחד)

גב' נורית אבנר: אז על הדבר הראשון ענה לך.

מר יעקב קורצקי: הדבר הראשון ענה לי, ואני שמח שזה מופיע בהסכם, אני שמח שזה מופיע פה.

מר אבי גרובר: עוד פעם, צריך גם להאמין לבן אדם. עוד פעם, בפעם הראשונה שאני ממש אבוא ואשקר, אז תגידו לי 'אבי, תקשיב, אני איבדתי את האמון'. אני חושב שעד היום, כשאני אמרתי למשל שתכנית המתאר תבוא אחרי שאנחנו נשב ויקרו כל מיני דברים. אתם רואים שהיא עוד לא עלתה פה לדיון, כי עוד לא קראו את אותם דברים. נכון, גם ביקשתם וגם אני לא הייתי שלם. כולם מציגים את זה כאילו גם לי אין עמדה. גם אני לא הייתי שלם עם הנוסח הקודם שלה. לדעתי הנוסח הקודם שלה היה מתירני מידי, לא התאים לאופי של רמת השרון, לצביון שלה ולדברים שהתמודדנו עליהם בבחירות. אז אני אומר לך גיא, אני פה אומר לך, זה בצורה נורא מפורשת, לפעמים משפטית אפשר לנסות לשחק עם כל מיני דברים. אני אומר לך שאני אמרתי לנציגים של משרד התחבורה באופן נורא ברור, הם היו פה בדיון. אחת הסיבות שהבאתי את זה פה לדיון, שהם יראו שזה לא עובר פה חלק, שיש פה כל מיני דעות לענין הזה, שהדבר זה הוא נושא מאוד שנוי במחלוקת, וכן, עברנו שלב בתכנון. זה כל מה שקרה פה.

מר גיא קלנר: זו לא היתה הודעה של משרד התחבורה, שאני יודע שאתה לא שולט עליה. אבל זו לא היתה ההודעה של משרד התחבורה.

גב' שירה אבין: משרד התחבורה לא מוציא שום הודעה, גיא.

מר אבי גרובר: אני אומר לך עוד פעם, יש לי את ההסכם, ובשיחות איתם אני אומר לך שיש פה ניואנסים קטנים בין ההסכם שלנו להרצליה לרעננה. אני אומר לך שבהסכם שלנו זה עוד קצת יותר, עוד כמה מילים פה ושם שאומרים, ולרבות אישור העירייה, שלא הופיעו בהסכמים שם, הם לא הלכו על הנוסח הזה. ואני היה לי שיהיה במפורש כתוב התחייבות. עוד פעם, כפוף לאישור העירייה.

מר גיא קלנר: סעיף 3?

מר אבי גרובר: לא, סעיף 2.1.1. בכפוף למילוי התחייבויות, מתחייבת נתיבי איילון. זו התחייבות של נתיבי איילון, הם אלה שלמעשה עושים את זה. להשלים בתיאום עם העירייה, באמצעות מתכננים וזה וזה, ככל שיידרשו לעניין, את התכניות המפורטות לביצוע העבודות... ולקבל את כל האישורים הנדרשים על פי כל דין, לרבות אישור העירייה לצורך ביצוע. אם אני לא נותן את האישור לביצוע, עוד פעם, לא כתוב למה. אני לא נותן את האישור, התכנית לא נקראת תכנית מפורטת לביצוע עבודות. ובלי תכנית מפורטת לביצוע עבודות, הם לא יכולים לעבוד.

מר גיא קלנר: ואתה, את התכנית המפורטת לביצוע עבודות, מביא למועצה? לקואליציה?

מר טל עזגד: אתה עוד פעם לא יודע.

מר אבי גרובר: אני עם הקואליציה מדבר, איתך פחות.

גב' דברת וייזר: לקואליציה זה חובה.

מר טל עזגד: עוד פעם אתה עם היד ככה, עם הזלזול הזה? מה זאת אומרת איתי פחות? אתה צריך לשמוע.

מר אבי גרובר: איתך פחות, איתך פחות.

מר טל עזגד: אתה צריך לשמוע אותי בכאב לב ובכאב אוזניים... ,
גם אם אני אדבר 10 דקות.

מר אבי גרובר: אצל הבוס הקודם שלך אני פחות שמעתי, הוא
פחות שמע אותנו. מה לעשות.

מר טל עזגד: נכון. היית 7 שנים מה שהיית.

מר אבי גרובר: אני פה מביא לדיון מה שאף פעם לא הביאו. ואני
נותן לדבר. אני מסתכל על העבר כמה שאני רוצה, כי העבר זה מ שהביא
אותנו למצב שאנחנו נמצאים בו היום. אתם לא יכולים להתחמק מהאחריות
שלכם למצב של רמת השרון.

מר יעקב קורצקי: זה מה שאני אומר לו, אבי יותר מידיי שקול.

גב' שירה אבין: ממש.

מר יעקב קורצקי: יותר מידיי מביא את הנושאים פה לדיון, יותר
מידי הוא מביא. ואני אומר לו את זה... לפרוטוקול. יותר מידיי.

מר אבי גרובר: הייתם יכולים לקרוא את זה בעיתון לפני שבוע.

גב' שירה אבין: על מה, על השקיפות?

מר אבי גרובר: לא, על ההסכם הזה. הייתם יכולים לקרוא עליו
בעיתון לפני שבוע.

גב' שירה אבין: אנחנו קראנו. תתפלא שקראנו.

מר אבי גרובר: לא הייתי חייב להביא אותו בשום מקום.

גב' שירה אבין: היית חייב לעשות ישיבה, אבל לא עשית את

הישיבה בזמן, ואתה עושה אותה עכשיו כשהיא כבר התייתרה, זה הכל. סתם
אתה מדבר, סתם.

מר אבי גרובר: קיימתי דיון. ודרך אגב, אני אומר לך את זה מרק,

הנוסח כאילו שמקדמים אותו בתכנון עכשיו, הוא היה שונה מההתחלה לאור הדברים שנאמרו בכל הפורומים האלה. בכל הפורומים האלה אנשים הביעו את דעתם, ואני מודה שאני, כשחשבתי בהתחלה כמו שאמרתי כמה פעמים, נתיב ונתיב, גיא, בין השאר אתה אמרת 'אבי תקשיב, זה לא ביום ראשון אפשר לעבור מיד למציאות האוטופית הזאת שכולם נוסעים בתחבורה הציבורית ואין עוקף ואין כל הדברים האלה, ובמצב הזה צריך לשנות את המקום של כלי הרכב. אמרתם את זה, הקשבתי, ובאתי והתקדמתי. עכשיו עידן בתוך הקואליציה, יש יותר רוב לכיוון הזה. אנחנו נשב.

גב' רות גרונסקי: גם יכול להיות שהנת"צ יעבוד שעתיים ביום או שלוש שעות ביום.

מר אבי גרובר: יכול להיות הרבה דברים, אנחנו רק רוצים עכשיו תכנון. אני הולך לעשות דברים קשים בתכנון.

גב' רות גרונסקי: מורידים 100 חניות ומוסיפים 300, אז מה זה משנה?

מר עידן למדן: נת"צ שמאלי את לא יכולה לעשות...

גב' שירה אבין: ... אני עוד לא ראיתי איך מוסיפים את ה-300. וכשמורידים 100, זה...

גב' רות גרונסקי: אפשר להוסיף, את היית פה בתכנית כשהראו איפה יש חניות.

מר אבי גרובר: יש הבימה בתל אביב, היכל התרבות, לא היה שם אף מקום חנייה. הייתי הולך לקונצרטים, הייתי חונה בצד אחד של העיר והולך חצי שעה לפני כדי להספיק ללכת.

מר רפאל בראל: תעשה דבר כזה. אתה מביא את הבימה לדוגמא?

מר אבי גרובר: מה הבעיה לעשות חניונים? מה, המצאנו את

הגלגל?

(מדברים ביחד)

מר יעקב קורצקי: רגע, שירה, אז את מסכימה, בחדר הזה

מסכימים... פתרון לסוקולוב? צריך לנסות למצוא פתרון.

גב' שירה אבין: אבל לא מנסים.

מר אבי גרובר: 100 מיליון ₪ לשיפוץ הרחוב, 100 מיליון ₪.

(מדברים ביחד)

מר גיא קלנר: אני שמח שניתנות ההבהרות האלה, על אף המתח

הרב בחדר, כי זה נותן עוד גושפנקא להסכמות ולמה שאמור להיות בהמשך.

הדבר השני שאני חייב להגיד לך כראש העירייה, כחבר, כחבר בקואליציה,

אני חש אי נוחות עם הסיפור של קביעת הישיבה והזזתה לתחילת ינואר. ניתן

וצריך היה לעשות אותה קודם. אני לא תמים ולא ילד, ואני מבין את המשחק

הפוליטי, בסדר, לא משהו שצריך עליו להפוך סדרי עולם. אפשר היה לקיים

אותה קודם, ולהציב גם אותנו בסיטואציה טיפה יותר...

גב' שירה אבין: חייבים היה לקיים אותה. זה לא אפשר. זה החוק.

זה החוק.

מר אבי גרובר: ואתה יודע משהו, גם אני בן אדם לפעמים, ואני

מודה, שאתה יודע, בלהט הרגע, כשראיתי את הפוליטיקה הקטנה אמרתי –

אני לא מוכן להיות שותף לפוליטיקה הקטנה.

מר גיא קלנר: אז אני מבין את האמוציה הפוליטית.

מר אבי גרובר: כל החיים שלו הוא התמחה בלהוציא אנשים

מהכלים שלהם, האדון הנכבד. הוא הצליח קצת ברגע מסוים. הוא ידע לזעזע

אנשים, ולרגע הוא הצליח.

(מדברים ביחד)

מר אבי גרובר: לא ראיתי שמשרד הפנים ובית המשפט נפל מכסאו...

גב' שירה אבין: מה זה רלוונטי? מה זה רלוונטי?

מר יעקב קורצקי: זה שהם מתנהגים בצורה כזאת, זה יפה, זה בסדר?

מר גיא קלנר: מה זה קשור?

מר יעקב קורצקי: אז תגיד גם להם איזו מילה.

מר גיא קלנר: בפרוצדורה, הדבר היחיד, אמרתי, ואמרתי את זה

ברגיעה, ואמרתי גם אחרי הכל שזה סעיף 9, בסדר? כי זו פוליטיקה גם. אבל בוא, הסיטואציה שבה מבקשים-

מר אבי גרובר: אני באמת...

מר גיא קלנר: אז הוא איבד קצת את ה...

מר יעקב קורצקי: אבל הוא הסביר.

(מדברים ביחד)

מר רפאל בראל: אני מעריך אותך ויותר מזה, גרובר. אל תעשה את

עצמך... עשה לי טובה.

מר אבי גרובר: לא צריכות להיות 2 ישיבות באותו חדש. הנושא

שלכם צריך לבוא בחודש הבא.

מר אהרון אלמוג אסולין: אתה לא מאמין לדקה במה שאתה אומר. כבר

הודית שרמסת את פקודת העיריות, תישאר שם.

גב' רות גרונסקי: לא רמסתי שום פקודה.

מר אהרון אלמוג אסולין: הודית שאתה בן אדם ונסחפת אחרי זה, ולכן רמסת את המלצת היועץ המשפטי.

מר אבי גרובר: רמסתי?

מר אהרון אלמוג אסולין: רמסת.

מר אבי גרובר: היתה לי המלצה אחרת.

מר אהרון אלמוג אסולין: קדחת. אתה לא מאמין לדקה למה שאתה אומר כרגע.

מר יעקב קורצקי: אתה רואה למה? אתה מבין את הסגנון? איך הוא מדבר, באיזו ברוטאליות, ואז אתה תבין למה לא מגיע להם.

מר גיא קלנר: אהרון, אפשר לדבר בנימוס אבל.

מר אבי גרובר: הוא לא יודע, רק מילים גדולות.

מר אהרון אלמוג אסולין: אני חושב שאני מאוד מנומס.

גב' רות גרונסקי: אל תיתמם, באמת אהרון, לא מתאים לך. אתה לא אדם טיפש, אתה אדם חכם.

מר אהרון אלמוג אסולין: אני יודע שאני יכול להיות רצחני במילים, אבל אני אדם מאוד מנומס.

גב' רות גרונסקי: לא, אתה לא מנומס בכלל.

מר טל עזגד: גברת גרונסקי, כשפותחים ב'חמשת המופלאים', יש סגנון ויש סגנון.

מר אבי גרובר: הוא קרא מהכתב.

גב' שירה אבין: מה קרא מהכתב?

מר אבי גרובר: הוא קרא מהכתב את הדברים שהוא אמר עליי.

ד"ר איריס קלקא: מה זה משנה?

מר אהרון אלמוג אסולין: לא קראתי משום כתב. משום כתב. אם תמצא מילה על זה פה, מיליון דולר ממני. איך אני? משפץ לך את סוקולוב.

מר גיא קלנר: תראה את הכסף.

מר אהרון אלמוג אסולין: קדחת יש שם.

מר עידן למדן: מיליון זה רק 3.8, הם נותנים יותר.

מר אהרון אלמוג אסולין: איריס, סליחה שקטעתי אותך.

ד"ר איריס קלקא: בגלל שככה גם יותר הקשבתי ופחות התערבתי, כמו שאני רואה את המוקד של הדיון, כמובן נת"צ, לא נת"צ ואיך נת"צ, זה קריטי, זה חשוב, זה הכרחי, אבל זה נגזרת של משהו אחר, של איך שאנחנו רואים את הנושא של תחבורה ציבורית, והאופן שבו אנשים מתנהלים ברמת השרון, ואתם צודקים, וזה לא בא כדי לעשות איזשהו, לגרוע מהטיעון החשוב מאוד של מה נותן הנת"צ לרמת השרון או לא. אבל עדיין, זה לא פוטר אותנו ממחשבה. יש את זה, ובמקביל יש את המחשבה של איך אנשים יתנהלו עוד 5 שנים מהיום והרבה יותר מזה. אני, עם כל הבעיות שיש לי, לנו ולכל אחד הוא וריאציה אחרת של השגות, כל אחד כאן כמו אצלכם, הוא שונה. בהנחה שאנחנו כבר לא אותה מושבה שאנחנו היינו. אנחנו צריכים לראות את המרקם של הרחוב ולחשוב, כמו שאנחנו נמצאים היום באבן גבירול, אז לא באבן גבירול. לא לתפוס אותי, זה מיד כאילו פה באיזשהו רחוב מסוים בעיר, ולחשוב על הגולגולות האלה שמתרוצצות, כמה מתוכן הגיעו בתחבורה ציבורית. בעצם מה שאני מנסה להגיד, שהמוקד של הדיון היה צריך להיות אחר.

מר אבי גרובר: זה לא הדיון פה.

מר טל עזגד: איזה דיון? הרי הוא אמר שהוא מחליט, אז בשביל

מה בכלל כל ה-? את לא צריכה לשכנע אותנו שצריך דיון. השתכנענו.

ד"ר איריס קלקא: בסדר, אבל בזאת אתה מדבר גם אם הוא מחליט,

וגם אני מחליטה, רגע.

מר טל עזגד: על מה אני מדבר? אם לא מתקיים, אז אני לא

מדבר.

מר גיא קלנר: אבל איריס, זה לא דיון על המהות היום.

ד"ר איריס קלקא: זה כן, זה כן.

מר אבי גרובר: איריס, אנחנו לא מתדיינים כרגע על הנת"צ.

ד"ר איריס קלקא: אתה מחליט שזה לוקח את הדיון לפה, ואני סבורה

שאתה לוקח את הדיון לשם. כי אם באמת ההטייה של הנת"צ, וגם לטובת...

מר גיא קלנר: אני דיברתי על דברת, איריס, כפרה עליך, אני רגוע,

שקט, הכל בסדר.

גב' דברת וייזר: הוא דיבר איתי, זה בסדר.

ד"ר איריס קלקא: הקול שלי... אין לי אחר, זה מה ששיש. אם

ההטייה של הנת"צ כזה כזה כזה כזה היא על הציר צפון-דרום, אני הייתי

מצפה מכס, מכולנו, שנגיד איך אנחנו נותנים את האיזון לאנשים שגרים

בחלקים אחרים של העיר ולא צמודים, ואבי אומר יש מי שגר ממערב

לסוקולוב, ממזרח לסוקולוב. רוב התושבים לא... במרחק הליכה מסוקולוב.

והשאלה היא צריכה להיות, איך אנחנו יוצרים לצורך העניין, זה לא

התייפייפות, תאמינו לי, איזה סוג של צדק חלוקתי. אני אומרת, עכשיו

במגרש שלך, אדון אבי, מי שנמצא פה, שאנחנו ניצור את האיזון התחבורתי,

כדי שמי שכיום... שגרה היום בשבטי ישראל פינת הרימון, תוכל לעשות את

הקניות שלה כפי שצריך שהיא תעשה את זה. ותיקח איזה שאטל ותעשה את הקניות שלה ולא עם רכב פרטי. זה לא יוכל להיות ככה, זה לא עובד ככה. אהרון, אתה יודע את זה ויש לנו ויכוחים, ויהיו לנו והרבה על מה לדבר. אני רק עכשיו, שאירחתי מפריז לפני יומיים, מישהו שבא מכריסמס. אני אמרתי לכם, ביום א' נכנסים לפריז עם מספרים זוגיים של רכבים, וביום ב' נכנסים סכומים אי זוגיים.

מר רפאל בראל: זה רק בגלל הפולישים. אני קורא את ה...

מר יעקב קורצקי: מה זה פולישים?

מר רפאל בראל: זיהום אוויר.

מר עידן למדן: הצרפתים שבינינו תרגמו לך.

ד"ר איריס קלקא: העולם שבו אתה מגיע אך ורק ברכב הציבורי, זה מתאים כשאתה נוסע לצהלה ואתה רוצה לשתות בפטלינה. זה מתאים כשאתה נוסע לסביון ויש שם איזה... כשאתה מדבר על עיר, ואנחנו עיר בהחלט בהקשר הזה, הכללים צריכים להיות אחרת. ומה שאנחנו רואים גם היום, אני למדתי מזה הרבה מאוד, שלמעשה הצרות של סוקולוב, לגיטימיות וכואבות ככל שתהיינה, הן בעצם לא קשורות. יש להן היום את כל החנייה... עם כל החנייה שיש היום, ושהייתה לפני 10 שנים, זה אותו פקט רחוב. אז זה לא קשור לחנייה. אז מה אתם באים ומלינים על זה? אז באים ומלינים, נכון שפחות חנייה יותר רע-

מר רפאל בראל: אנחנו מלינים על התחבורה הציבורית? מתי נסעת

באוטובוס את? פעם אחת תראי לי.

ד"ר איריס קלקא: אני נסעתי.

מר עידן למדן: היא דווקא נוסעת הרבה, וגם עבדך הנאמן.

- מר רפאל בראל:** מתי, סליחה, מתי נסעת באוטובוס?
- פרופ' מרק מימוני:** בפריז ...
- מר רפאל בראל:** בפריז נסעת באוטובוס, בלונדון נסעת באוטובוס.
- מר עידן למדן:** כבר חודש וחצי היא נוסעת באוטובוס כל הזמן, הרבה יותר ממך.
- ד"ר איריס קלקא:** הנה, הגב' מאיכות הסביבה וזה תגיד לכם. אני נוסעת הרבה באוטובוס.
- מר אבי גרובר:** לא הלך לך, לא הלך לך.
- מר עידן למדן:** לא עבד. דווקא בגלל זה אנחנו יודעים כמה חשוב.
- מר רפאל בראל:** בסדר, אז את גרה ברח' הסייפן, ואת רואה כשאת יוצאת בבוקר כמה מכוניות מביאים ילדים.
- מר עידן למדן:** דווקא בגלל זה חשוב הנת"צ הימני ושביל אופניים.
- מר רפאל בראל:** אם את מדברת, אז אני היום נסעתי באוטובוס, את נסעת באוטובוס?
- ד"ר איריס קלקא:** אני גם הולכת ברגל וגם יש לי ...
- מר רפאל בראל:** זה אף אחד לא עושה עליי רושם, הולכים ברגל. אבל באוטובוס, אני היום נסעתי באוטובוס. 47, נסעתי לתל אביב.
- ד"ר איריס קלקא:** עוד משפט אחד. אני חושבת שמה שקרה פה, והאנשים של סוקולוב, אנחנו צריכים, גם אנשי האופוזיציה פה, אנחנו מוטל עלינו מוסרית להתייחס, כולל בזה, ולא להגיד את העניין של ה-2,000 ₪. אני לא יודעת מה זה 2,000 ₪ בשביל אנשים אחרים, אני לא קובעת בשבילם מה 2,000 ₪ בשבילם.

מר אבי גרובר: החנות, מה שבאתי להגיד, שחנות, אנחנו צריכים לעזור להם שהקופה הרושמת שלהם תרשום הרבה כסף.

ד"ר איריס קלקא: נכון.

מר אבי גרובר: ולא... שאין לה תוחלת, אז אנחנו כאילו משאירים אותם קצת בחיים, משזה שטיפה הקלנו עליהם בארנונה. איריס, משרד הפנים לא נותן להוריד ארנונה.

ד"ר איריס קלקא: מפה צריכה לצאת הקריאה, בתור אנחנו חברי מועצה, סומה עלינו להתייחס כרגע עכשיו לדאגות ולצרות שיש לסוחרים האלה, כי כרגע הן לא קשורות לנת"צ לא עוד שנתיים ולא עוד 3. והם זכאים לחיות ולהביא כל חודש פרנסה לבית שלהם. אז לעניין הזה, זה הובא היום פה, ומהרגע שזה הובא, אנחנו לא יכולים להתעלם. אני לא יכולה להתעלם.

מר אבי גרובר: ממה?

ד"ר איריס קלקא: מזה שאני רואה איך שאנחנו נהפכנו בכלל לעיר של קצוות. חנות אחת בסוקולוב זה ציפורניים, חנות אחרי זה זה שערות. רק עיר של קצוות. או רגליים או שערות, זה מה שיש לנו בזה. גמרנו, חיסלנו.

גב' רות גרונסקי: את באה לקנות אצל צ'רלי? אני באה לקנות את צ'רלי קבוע.

ד"ר איריס קלקא: ובפנים, במסדרונות, יש את רופאי הפנים ואת החלקים האחרים. העיר הזאת עשתה תמהיל נורא, ובכלל אין שם שום קניון ושום בטיח. יש שם יותר ויותר בננות עם שייקים. אין בכלל שום תמהיל הגיוני שבכלל יכול לתת רווח לאנשים האלה. ואנחנו צריכים להתייחס לזה.

גב' רות גרונסקי: זה לא הדיון כרגע.

מר אבי גרובר: איריס, אני רוצה להגיד לך משהו, בואי לא נשלה את עצמנו. הדיון כרגע הוא לא בדיוק איך פותרים את הבעיה של החניות בסוקולוב.

ד"ר איריס קלקא: בסדר, אבל כבר קרה, קרה.

מר אבי גרובר: לא, זה לא עניין של קרה, זה בדיוק העניין. הדיון הזה הוא לא זה. הפתרון בסוקולוב זה דיון הרבה יותר רחב, שקורה מהרבה מאוד מקומות.

ד"ר איריס קלקא: אבל הוא לא קשור לנת"צ, זה מה שבאתי להגיד.

מר אבי גרובר: הדיון הזה פה עכשיו ספציפית, זה דיון פוליטי, שבא ומתייחס, כי זה מה שמנסים לסחוב אותו, לעניין של סמכויות ראש העיר ולא סמכויות ראש העיר. זה הקטע פה. יש פה נושא, שכן, באיזשהו מקום שנוי במחלוקת. למה? כי באים וטוענים שכאילו עכשיו התחייבנו בדיוק, חתמנו על תכנון, חתמנו על הרשאה לביצוע, מחר מבטלים את כל מקומות החנייה או חלק ממקומות החנייה או משהו, מחר מתחילים לעבוד ומחר ומחר ומחר. ופה באים ואומרים 'אתה ראש העיר, אין לך בכלל סמכות ואין לך בכלל יכולת לעשות את הדברים האלה, ולנסות עכשיו.

ובואו נגיד את האמת, לפני שנה, רוב החבר'ה פה בחדר לא חשבו שאני אשב פה על הכסא הזה, ובאיזשהו מקום נוצרה פה איזו קונסטלציה מסוימת שבה בחרתי מחלק מהאנשים להיות איתי בקואליציה, חלק מסוים לא להיות. נוצר פה שליש שמשתמש באותו 9א' כדי לנסות לסחוב אותנו כל הזמן לכאן, ומנסים לנצל את זה שיש פה כל מיני פערים על כל מיני דברים.

מר רפאל בראל: סליחה, היית יותר טוב? היית יותר טוב?

גב' שירה אבין: לא. אם היית משתף יותר, לא היינו משתמשים ב-9א', זה הכל.

- מר אבי גרובר:** אין יותר שיתוף ממה שאני עשיתי.
- מר רפאל בראל:** יותר טוב? אז בוא, דבר גלויות.
- מר אבי גרובר:** אני יכול לגמור את המשפט?
- מר רפאל בראל:** כן, דבר גלויות. אם היית יותר טוב, תספר לנו.
- מר אבי גרובר:** זה הדיון היום, על הניסיון הזה לבוא ולקשור לי את הידיים כל הזמן מאחורי הגב. זה הדיון פה.
- גב' שירה אבין:** אבל ביקשנו דיון, אבי. אתה מספר לאנשים סיפור.
- מר אבי גרובר:** הזמנתי כבר את הדיון.
- גב' שירה אבין:** לא זימנתי, לא. זה שזימנתי אותו היום...
- מר אבי גרובר:** יצא זימון או לא?
- מר יעקב קורצקי:** שירה, יצא זימון.
- מר אבי גרובר:** יצא זימון מיד לחברי המועצה. אל תשקרו, אני יכול להראות את המייל.
- גב' שירה אבין:** אנחנו לא משקרים.
- מר אהרון אלמוג אסולין:** אבל ביטלת אותו אחרי דקה.
- מר אבי גרובר:** ואז התקשרתם להגיד שלא מתאים התאריך.
- גב' שירה אבין:** לא, אנחנו דיברנו קודם כל על השבוע הזה. אתה אמרת שאתה דוחה את זה לזמן אחר. אתה עשית את ההחלטה הזאת ואסור היה לך לעשות את ההחלטה הזאת.
- מר אבי גרובר:** יצא זימון.
- גב' דברת וייזר:** חבל על הזמן.

- גב' רות גרונסקי:** יצא זימון ליום חמישי, שירה.
- גב' שירה אבין:** רותי, אי אפשר לקבל החלטות כאלה, כי הוא קיבל את ההחלטה על דעת עצמו שהוא לא עושה את זה בזמן. ואז כשבא לו, הוא מביא את זה עכשיו.
- גב' רות גרונסקי:** לא, אתם ביקשתם לשנת את התאריך הרשמי.
- מר טל עזגד:** אוי, אוי, אוי. נו באמת.
- מר אבי גרובר:** ועם עוד כל מיני... שראיתי שזה הכל פוליטיקה קטנה-
- מר טל עזגד:** לא ביקשנו לשנות שום... ביקשנו את הדיון 7 ימים מיום ההגשה שלנו.
- מר אבי גרובר:** את אומרת שלא, אני אומר שכן.
- גב' שירה אבין:** אז אתה אומר שכן, אז מה?
- גב' נורית אבנר:** אני לא רוצה להיכנס עכשיו לתוך הכן היה זימון, לא היה זימון וכל הדברים האלה. לי בכלל מפריע באופן כללי, התחושה שלי באופן כללית, שאתם האופוזיציה כל הזמן שמים מקלות בגלגלים. אנחנו עכשיו במצב לא פשוט פה ברמת השרון, אנחנו לפני תקציב, אנחנו לפני הרבה החלטות מאוד משמעותיות לעיר שלנו. במקום לשבת איתנו ביחד באווירה טובה, לתכנן ביחד את הדברים, באמת להראות לתושבים שאכפת לכם.
- גב' שירה אבין:** נורית, לבוא ולהגיד...
- גב' נורית אבנר:** שנייה, אני לא הפרעתי לך, תני לי לסיים. כבדי.
- גב' שירה אבין:** אני מכבדת.
- גב' נורית אבנר:** תכבדי את ה-3 דקות שנתנו לי לדבר, אוקיי?

מר עידן למדן: יש לך 10.

גב' נורית אבנר: ואני אגיד לך משהו, טול קורה בין עיניך, את בטח מכירה את המשפט הזה, אוקיי. ואני חוזרת שוב ליום ראשון לפני שבוע. היתה לנו פה ישיבה לוועדת משנה להיתרים. הגעתם בהרכב של 3 אנשים. רפי לא היה וגם אתה לא היית.

מר אהרון אלמוג אסולין: הוא לא רלוונטי.

גב' נורית אבנר: אני חושבת שזה רלוונטי. אוקיי?

גב' רות גרונסקי: הוא לא בוועדה.

גב' נורית אבנר: בסדר. ועדת משנה להיתרים. והחברים הגיעו. אתם באתם מראש כדי לפוצץ את הוועדה הזאת, כדי להעניש.

מר טל עזגד: ממש לא. ... בדיוק כמוכם...

גב' נורית אבנר: כדי לסגור חשבון עם אבי, זו היתה המטרה שלכם. אתם באתם נחושים לפוצץ את הישיבה הזאת. ואהרון בפוסט שאולי 3 אנשים עשו לו לייק, הוא ביקש סליחה מתושבי רמת השרון.

מר אבי גרובר: 'נפצה אתכם, נפצה אתכם'.

גב' נורית אבנר: 9 אנשים שמחכים להיתרים שבועות ואפילו שנתיים. אפילו שנתיים.

מר טל עזגד: הפכת את העולם עם משפחת חגית הזאת, זה כל מה שעניין אותך באותו ערב.

גב' נורית אבנר: לא ענייך מה עניין אותי ומה לא עניין אותי.

מר טל עזגד: דמגוגיה...

גב' נורית אבנר: אבל טול קורה בין עיניך. אל תעשו רושם. אתם לא

אכפת לכם מהתושבים של רמת השרון.

מר טל עזגד: לא אכפת לנו.

גב' נורית אבנר: אם היה אכפת לכם, לא הייתם באים נחושים

לפוצץ את הישיבה הזאת ולקיים את הדיונים, וזה הפרצוף שלכם, ויידעו

תושבי רמת השרון. כל מה שאתם מנסים לעשות זה לשים קרשים בגלגלים,

למנוע מאבי לעשות פה דברים בעיר.

מר טל עזגד: איי, איי, איי.

גב' נורית אבנר: וככה זה הפרצוף שלכם, ככה אתם נראים. זה מה

שיש לי להגיד לך.

מר רפאל בראל: תודה רבה לך, שמענו.

פרופ' מרק מימוני: רגע, סליחה, זה מנומס מה שנאמר עכשיו?

מר אבי גרובר: זה מנומס מה שהוא אמר עכשיו?

גב' דברת ויזר: ושהוא צחק...?

מר רפאל בראל: בו נזפת. למה אתה לא נוזף בה? בו נזפת, תנוזף גם

בה.

גב' נורית אבנר: למה? אמרתי משהו לא נכון? סיפרתי עובדות.

באתם לפה במטרה, לא אתה, שלושתם-

מר אבי גרובר: הם ראו שאין ישיבה בלי זה.

גב' נורית אבנר: לשים קשרים בגלגלים.

מר רפאל בראל: ... אני באופוזיציה, תבדוק איתה... שלך.

גב' נורית אבנר: אתם מתחסדים שאתם למען תושבי רמת השרון.

איפה אתם? באתם לשבת ביחד, לראות איך אפשר לעשות דברים ביחד למען העיר הזאת? כל הזמן רק להפריע וכל הזמן לבוא ולהגיד דברים רעים נגד ההתנהלות של אבי וחברי הקואליציה.

גב' שירה אבין: אפשר לשבת ביחד כשמציעים לשבת ביחד. כשלא

נותנים את האינפורמציה הבסיסית וממדרים את ה...

מר רפאל בראל: הו, את רואה? שמעת מה שהיא אמרה? בדיוק

המילה הנכונה. אבל ממדרים אותנו. אנחנו צבועים בשבילכם.

מר אבי גרובר: 70 פעם ביקשתי מידע לפי 140א'. כולכם ידעתם כי

כתבתי על הזה, על הבקשות שלי. 70 פעם. אהרון ישב אצלי בסלון עוד כשדיברנו.

גב' שירה אבין: אבל מה זה רלוונטי, אבי? פעם אחת קיבלתי חומר,

אמרו לי, אתה תבוא לפה, צילם לי כל עמוד 50 פעם, ישבתי 5 שעות למיין את הדפים כדי לראות.

גב' שירה אבין: מה זה משנה מה אמרו לך. אז אתה מתנהג אותו

דבר? אז מה, אז אתה מתנהג אותו דבר?

מר אבי גרובר: לא. כל פעם שאהרון שולח מכתב, מחכה לו מעטפה

עם החומר. והוא שולח, תאמיני לי. הוא בא לבקש. עזבי איזה מידע הוא מבקש, לא ניכנס לזה עכשיו. אני עושה פה דיונים, אני מזמן... זימונים לכל הישיבות של הוועדות.

(מדברים ביחד)

מר רפאל בראל: בבקשה. אנחנו שמים מקלות ברגליים?

מר יעקב קורצקי: רפי, היא לא אמרה עליך.

- מר רפאל בראל:** אבל היא אמרה אתם, אתם.
- מר יעקב קורצקי:** הם באו 3, הם באו 3.
- מר אבי גרובר:** היא אמרה שאתם לא הייתם.
- גב' נורית אבנר:** אמרתי שאתה לא חבר בוועדה.
- מר רפאל בראל:** הכל מוקלט, הכל מוקלט. בחייכם.
- מר יעקב קורצקי:** לא נכון, היא ציינה שלא אתה.
- מר אבי גרובר:** אתה לא באת והיית בוועדת כספים והלכת אחרי 2 דקות?
- מר רפאל בראל:** נכון. נכון. ואני מודה בזה, ואני...
- מר אבי גרובר:** ואתה מכיר את התקציב הזה, כל סעיף פה בעל פה. וכשאני הייתי חבר אופוזיציה, הלכתי לגזבר שהיה, וישבתי אצלו שעות ללמוד את התקציב.
- מר רפאל בראל:** אני לא יושב עם הגזבר...
- מר אבי גרובר:** אתה יודע משהו? חברי מועצה מהקואליציה בקדנציה הקודמת התקשרו אליי יומיים לפני תקציב. רפי, בוא אני אספר לך סוד קטן. אני לא אגיד איזה תפקיד ומה, אבל חבר מועצה שהיה בקואליציה, מתקשר אליי יומיים לפני תקציב, ואומר לי 'אבי תקשיב, יש דיון בעוד יומיים, אין לי מושג, אני לא מבין בתקציב הזה כלום, לא הסבירו לי כלום, והוא היה בתפקיד בכיר. אתה יכול להסביר לי מה הולך פה?'. ואני, חבר האופוזיציה, יושב עם חבר קואליציה ומסביר לו על התקציב שלו, כי הוא אמר לי, חבר הקואליציה, שהוא לא מבין מה הולך פה.
- מר רפאל בראל:** סליחה, אבי גרובר, אני חייב לתקן אותך. כמה פעמים ישבתי איתך?

- מר אבי גרובר:** נכון.
- מר רפאל בראל:** כמה פעמים ישבתי איתך והסברתי לך.
- מר אבי גרובר:** הלכתי, לא חיכיתי לישיבת המועצה.
- מר רפאל בראל:** מיוזמתי, לא חיכיתי שתשאל אותי. אני מיוזמתי הסברתי לך.
- מר אבי גרובר:** אני באתי ושאלתי וביררתי. ואתה יודע משהו, רפי? אם היית בא ואומר לי 'אבי, תקשיב, יש לי פה שאלות בתקציב, אני יכול לבוא אליך?'. מה הייתי אומר לך?
- מר רפאל בראל:** אבל לא מקובל עליי שנותנים לי רשימה עם מספרים, אומרים לי 'זה התקציב'.
- מר אבי גרובר:** קודם כל, יושב פה גזבר שעבד 16 שנה בנס ציונה.
- מר רפאל בראל:** הגזבר מבין בדיוק מה שאני אומר... רמת השרון, לא נס ציונה.
- מר אבי גרובר:** והוא אומר לי 'אבי, תראה, אני חושב שמה שאתם עושים ברמת השרון, אנחנו גולשים וגולשים וגולשים. אתם מציגים תמונה שמציגה מצב מוטעה. ההערכה הזאת של מה יצא בשנה הקודמת, נותנת תמונה שיכולה להטעות אתכם כחברי מועצה. הוא לא עבד יומיים בעסק, הוא עבד בסדר גודל שלנו, 16 שנה, עיר שנחשבת אחת המצליחות.
- מר רפאל בראל:** אז אני... לא 16, אלא 32, השאלה איזו הוראה נתנו לו.
- גב' נורית אבנר:** טוב, אבי, אפשר להתקדם? כבר 30:20. שעה וחצי אנחנו על הדבר הזה.
- גב' דברת וייזר:** באמת, שעה וחצי אנחנו על הדבר הזה.

מר אבי גרובר: הוא חושב שאני נותן פה הוראות מסוימות לאנשים. יש חבר מועצה שביקש לשבת איתך ואמרתי 'לא'! ולדי, יש חבר מועצה שביקש לשבת איתך ואמרתי 'לא'! מיכה, יש חבר מועצה שביקש לשבת איתך ואמרתי 'לא'!

מר רפאל בראל: רגע. לא ביקשנו. אנחנו דורשים שייתנו לנו את החומר.

מר אבי גרובר: אין דבר כזה, אין דבר הזה. לא יקרה.
(מדברים ביחד)

גב' דברת וייזר: לעומת זאת, אני זוכרת שנה שעברה, שביקשתי רשות לבוא ולקחת מסמכים מגידי, את נתת הוראה לא לשבת איתנו.

גב' שירה אבין: ממש לא נתתי.

גב' נורית אבנר: כן. נתת הוראה לעוזרת הגזבר שלא נלך לדבר איתה.

גב' דברת וייזר: אני קיבלתי משפט מאוד ברור... ששירה לא... הכל דרך אורנה, הכל דרך אורנה.

גב' נורית אבנר: היה צריך לבקש אישור שלך להיפגש עם מנהלי האגפים.

גב' שירה אבין: דברת, קודם כל, דרך עוזר אישי זה לגיטימי.

מר רפאל בראל: אבל זה לא הנושא שלנו, חבר'ה.

גב' שירה אבין: אני הזמנתי את כל חברי המועצה לשבת בישיבות על התקציב לפני ועדת כספים.

מר אבי גרובר: את לא היית אפילו בישיבה של האישור...

גב' נורית אבנר: אני קיבלתי סירוב מהעוזרת גזבר, כי את לא הסכמת שאני אשב איתה. צביעות.

גב' דברת וייזר: הגזבר... זה מה שהוא אמר.

מר אבי גרובר: נורית, תזכירי לה, בתקציב של, כשאת היית ראשת עיר, האופוזיציה העבירה את התקציב.

גב' שירה אבין: נו, אז מה?

מר אבי גרובר: האופוזיציה, שידעה ולא חיפשה את ה'איזה יופי, יש לנו הזדמנות לעשות סיבוב'. את לא יכולת לבוא לישיבה כדי שלא יהיה לך את ה... לא יכולת לבוא לישיבה.

גב' שירה אבין: אני הייתי בבית חולים ולכן לא יכולתי להגיע.

גב' נורית אבנר: כן, כן.

מר אבי גרובר: בכל מקרה לא היית מגיעה לישיבה, כי לא היית יכולה להצביע נגד.

גב' שירה אבין: נורית, אל תדברי על דברים שאת לא יודעת.

גב' נורית אבנר: אני יודעת. העובדה היא שלא היית כאן. זה הכל.

גב' שירה אבין: בטח שלא הייתי, כי הייתי בבית חולים.

מר אבי גרובר: כשמישהו חשוב לו, הוא דוחה ישיבה על תקציב. ראש עיר שלא מגיע, דוחה ישיבה על תקציב.

גב' נורית אבנר: את מנעת ממני להיפגש עם הגזברית, ממלאת המקום. אמרת שצריך לבקש את האישור שלך. טול קורה בין עיניך. נורא קל לבקר אחרים.

מר אבי גרובר: ראש עיר לא מגיע לישיבה על אישור תקציב? תראי

לי עוד ישיבת תקציב אחת באיזושהי רשות שהתקציב עלה לדיון וראש העיר לא היה בחדר.

גב' דברת וייזר: נו, מה אתה רוצה? היא לא יכלה להצביע...

מר אבי גרובר: יש מצב כזה, גידי? שמעת מצב כזה? ראש עיר לא

בא לישיבה על אישור התקציב, שמעת איזושהי רשות כזאת? ראש עיר לא מרגיש טוב, הוא דוחה את הישיבה. ראש עיר לא יהיה בישיבה על אישור תקציב? אני כאילו יו"ר האופוזיציה, אני זה שישבתי פה.

גב' שירה אבין: ... אתה היית שותף, אז מה?

מר אבי גרובר: ואני כאילו הבאתי את זה, העברנו את התקציב מול

החברים שלך לסיעה שלא היו מוכנים לתת לך את הזה.

גב' שירה אבין: לתת לי? מה זה, זה התקציב שלי?

גב' נורית אבנר: דברים שרואים מכאן, לא רואים משם. ומה

שרואים משם לא רואים מכאן. נורא קל לשחק את המשחקים האלה.

(מדברים ביחד)

מר עידן למדן: אני רוצה להגיד כמה דברים. כיבדתי את כולם

ודיון ארוך וממצה. נתתי את הכבוד הראוי לכל אחד. אני דווקא אפתח עם הסיפא שהיו בדברים של גיא, ואני כן חושב ומאמין שאנחנו אלה שבאמת דיברנו, וגם ראש העירייה וגם אנוכי סבלנו לא פעם מנחת ידו של העבר וההחלטות שבאו גם מכעסים של רגע ומנימוקים פוליטיים. אני בהחלט סבור שהיינו צריכים לקיים את הדיון בהזדמנות, ולא ללתת לדברים האלה לפרוץ לנו. יש חוק, החוב קובע, היינו צריכים ליישם או הכי קרוב, ולא להיכנס לזה וחבל. אני חושב שזה היה דבר שאולי טעינו בו, אבל זה מה שנעשה.

ובהחלט היה ראוי לקיים את הדיון ולדון בו בכלל לגוף העניין. בינתיים גם הגענו למצב שההסכם נחתם, ואנחנו מצויים בסיטואציה הזאת שההסכם גם נחתם וכבר עבר. ראש העירייה הסביר לנו כמה וכמה פעמים, הן בישיבת מועצה, הן בישיבות פנימיות של קואליציה, וכך גם משרד התחבורה...

פרופ' מרק מימוני: סליחה, שאני... טוב-טוב. אתה אמרת עכשיו שההסכם נחתם.

מר אבי גרובר: כן.

מר עידן למדן: כן.

מר אבי גרובר: זה לא סוד. מרק, ההסכם נחתם. אתה יכול לשאול אותי, אני חתמתי על ההסכם.

פרופ' מרק מימוני: אז זה מחייב אותנו.

מר אבי גרובר: נכון. בפקודת העיריות כתוב מה צריך לבוא לאישור. לפני שנושא נדון, יש טופס טיולים, חותמים עליו כל בעלי התפקידים בעירייה, הגזבר, יועץ משפטי, כל אלה.

מר עידן למדן: אין חובה על פי דין שזה יבוא למועצה.

פרופ' מרק מימוני: אז אם אתה תרשה לי 30 שניות, כי אני מתאפק.

מר עידן למדן: אבל אני באמצע זכות דיבור, אדון מרק. בבקשה, תן לי לסיים. המתנתי בסבלנות... מה שאתה רוצה.

מר אבי גרובר: חד משמעית... ואמרתי לך 16 מ-17 רשויות לא היתה הצבעה במועצה. שלא ייצא פה כאילו קרה פה משהו. בבקשה, עידן.

מר עידן למדן: אני עדיין סבור גם בעניין הזה שראוי היה שנקיים את הדיון, ובאמת נגיע, בין אם קואליציה, בין אם אופוזיציה. אני לא חושב שאלה מול אלה. אני חושב שהיה אפשר להגיע לסוג של מתווה. וגם אם לא

היה אפשר להגיע, אני כך חושב שבאמת היה נכון. אבל, ופה האבל הגדול, ראשית, זו סמכות לאישור ראש העירייה. יש לו את היכולת, יש לו את הסמכות, כך זה פעל בכמה וכמה ערים, במרבית הערים. במהלך הדיונים הובהר שוב ושוב שהדבר יבוא ויוצג בפנינו. אני מאמין ורוצה להאמין שזה יבוא בכלל או לוועדת בניין עיר, או למועצת העיר ולא רק לדיוני קואליציה.

מר אבי גרובר: לא, זה יבוא לקואליציה. עידן, מי שרוצה להיות

שותף בקואליציה, יהיה. ואנחנו הקואליציה נחליט על עתיד העיר הזו.

מר עידן למדן: זה יגיע לקואליציה, זה אמרת. אני גם מאמין

וסבור שבסוף זה צריך לבוא להיות מוצג גם במועצה.

מר אבי גרובר: נציג לכם בצורה מפורטת את הכל.

מר עידן למדן: אבי, תן לי לדבר רגע. אתה תוכל להעיר. אני אומר

את עמדתי, את דעתי. כרגע אני אומר את דעתי. ובסופו של דבר הדברים האלה צריכים לבוא. אנחנו דיברנו על כמה וכמה עקרונות. העקרונות וההתניות האלה, צריך להיות סמוך ובטוח, בראש ובראשונה על ראש העירייה, שהוא שומע את הטענות, הרעיונות, הבעיות ושהוא יבצע את כל הבדיקות הראויות. אנחנו מסביבו יושבים, בוחנים, מעירים פעם אחר פעם. יושבים חברים בישיבות ומעירים את הדברים.

אני אגב מודה ומתוודה שאני סברתי בהתחלה באמת על העניין של הנת"צ השמאלי. בשלב מסוים אני סברתי ועדיין אני מאמין שהדרך הנכונה תהיה ללכת בסופו של דבר, ויכול להיות, ואני מקווה שבסופו של דבר זה מה שכן יקרה. העניין של הנת"צ הימני, אני סבור שזה יהיה יותר נכון לרח' סוקולוב. וכמובן חזרתי והדגשתי שכל פתרון שלא יינתן לו בסופו של יום על שביל האופניים, לא יעזור לנו כתושבים. זה לא יעזור לרח' שהוא גם מסחרי בדברים האלה. ואני מדבר כמי שכן נוסע הרבה עם אופניים וחברים שלו

נוסעים, בין אם לתל אביב ובין אם להרצליה, וזה הציר המרכזי שדרכו הם ייסעו. אני מקווה שלאט-לאט כל הבדיקות יראו.

ראש העירייה התחייב שיבוצעו כל הבדיקות הדרושות וכל הפניות שמאלה וההשפעה התחבורתית על הרחובות הצידיים. התחייבו בפנינו במשרד התחבורה והערנו לראש העירייה את הצורך וזה מה שעלה בדברים של איריס, פתרון שיהיה תלוי אך ורק על חניונים והגעה לחניון לחנות ואז מישהו חושב שמישהו יעלה על הנת"צ כשהוא כבר באוטו, הוא טועה טעות מרה. החניונים משמשים את אלה שרוצים לבוא ולעשות קניות ולהשתמש בסוקולוב. אם מישהו יוצא ממורשה ו/או מקרית יערים ונכנס כבר לאוטו, הוא ימשיך עם האוטו עד לתל אביב. הסיבה שאני סברתי שגם הפתרון של 2 נתיבים לכל כיוון הוא שגוי, אני מאמין שאנחנו נראה את זה שמוכח שכאשר קיימים נתיבים-

גב' רות גרונסקי: פחות משתמשים בתחבורה הציבורית.

מר עידן למדן: בדיוק, פחות משתמשים. ולמעשה אנחנו לא נצליח למתן את התנועה שתבוא דרך הרצליה, ורק אם באמת נציע לצמצם משם, לפחות נתיב אחד שמגיע מהרצליה, כמובן הרעיון של משורר שכולנו מדברים עליו, הוא רעיון הכי טוב אולי, אבל ברור לכולנו שזה לא ישים.

גב' רות גרונסקי: אולי הוא יתרום את זה על שמו, יעשה מנהרה על שמו.

מר אבי גרובר: כשנכנסת בצד אחד, אתה כבר יוצא מהצד השני. אמרתי, יהיה עוקף מערבי, זה סוג של מנהרה.

מר עידן למדן: זה רעיון טוב, שנגיע לקו הצהוב, ואז כשיהיה הקו הצהוב, זה יהיה כבר רעיון טוב, ואז גם אולי יהיו הכספים.

גב' רות גרונסקי: כשבתל אביב ישלמו 150 ₪ להיכנס לתל אביב, אז

פחות אנשים ייסעו לתל אביב, וזה גם יקרה עוד מעט.

מר עידן למדן: וכמובן שאנחנו נצטרך להתנות, ואני בטוח שגם אנחנו כחברי קואליציה, ובוודאי שראש העירייה לוקח את זה, והוא חוזר ואומר 'להתנות התחלת עבודה במינימום התחלת עבודה של העוקף המערבי, להתנות בכך שהעבודה מתבצעת ביחד בו זמנית לא רק אצלנו, אלא שאנחנו יודעים שהצירים... גם בתל אביב, כי אחרת, אם לא יתקנו ולא יתחילו לעבוד במקביל על בני אפרים, אנחנו נגיע למצב שיהיה רק אצלנו נת"צ והוא ייתקע בתל אביב.

מר אבי גרובר: הוא צודק. בזה הוא צודק.

מר עידן למדן: כל הדברים האלה זה דברים...

מר אבי גרובר: ... לרמת השרון נת"צ, הרי כל הקטע הוא שהם רוצים שיהיה באמת נתיב שנוסע.

גב' רות גרונסקי: רצף.

מר עידן למדן: אם נוסעים מפה ובסוף נתקעים בבני אפרים, לא עשינו שום דבר, לא נעודד אף אחד. אז בסופו של דבר אנחנו צריכים, אנחנו שומעים את ראש העירייה אומר שהדבר הזה אמור לבוא כחלק ממכלול שבאמת ישפיע, בין אם על אותם קווי שירות שיביאו מכיוון או מזרח המושבה או מערבה לסוקולוב ויעודדו באמת שימוש כולל בתחבורה הציבורית, שיהיה דבר כזה, וזה דבר שיהיה יעיל וטוב ונוח. אם זה לא יהיה יעיל וטוב ונוח, זה לא יקרה. זה הוצג על ידי משד התחבורה, וראש העירייה חוזר ומתחייב שהוא ייקח את כל הבדיקות וידאג שהם יתבצעו. אנחנו כרגע צריכים באמת לתת לו להאמין שהוא לוקח את כל ההערות שהושמעו. בין אם בוועדת התחבורה, בין אם במועצת העיר, בין אם בישיבות פנימיות של הקואליציה, ובין אם בהגיונו הפשוט לקחת את הדברים הללו ולאמץ אותם.

ואנחנו צריכים בסוף לתת לו להמשיך ולעבוד בתחום הזה, ולהציג לנו את הדברים.

מר אבי גרובר: מרק יגיד מה שהוא רצה להגיד.

מר אהרון אלמוג אסולין: אני צריך לסכם את ההצעה.

מר אבי גרובר: למה אתה צריך לסכם את ההצעה? ההצעה שלך ברורה, לא צריך לסכם.

מר אהרון אלמוג אסולין: לא, אני צריך לסכם אותה. אני רוצה להתייחס לכל מה שנאמר. זה נאמר בהתייחס להצעה.

מר אבי גרובר: ... אין בזה גם לסכם.

מר אהרון אלמוג אסולין: אוקיי, אז אני אומר אותה. יש לי 2.5 משפטים, אני מבקש לומר אותם.

פרופ' מרק מימוני: ... רח' סוקולוב, אני תושב רמת השרון 42 שנים. רח' סוקולוב, גם היסטורית וגם מעשית, הוא הרח' המרכזי של העיר. גורלו מעניין את כל התושבים. אבי, אני לא יכול, מצטער מאוד, לא יכול להבין אותך כשאתה אומר. אני לא בא ומתווכח עם החוק, שאתה יכול יש לך את הסמכות לעשות משא ומתן, לחתום, מה שאתה רוצה. אבל אני לא חושב שזה נכון, לעשות את זה בלי שום התייעצות פנימית פה עם החברים. יום אחד באו אנשים של משרד התחבורה-

מר אבי גרובר: אנחנו כבר בדיון שני על זה. אז איך 'שום' אתה

אומר 'שום', אנחנו כבר בדיון שני על זה, אז איך 'שום'?

פרופ' מרק מימוני: דיון שני, אני לא מדבר, לא היה דיון-

מר אבי גרובר: רק הקטע הזה הופך את זה לדיון?

פרופ' מרק מימוני: כן.

- מר אבי גרובר:** רק ההצבעה?
- פרופ' מרק מימוני:** כן.
- מר אבי גרובר:** אז אני חולק עליך.
- פרופ' מרק מימוני:** לדבר כזה חשוב. אני אומר את דעתי.
- מר יעקב קורצקי:** ישבנו כבר כמה פעמים על הנושא הזה.
- מר אבי גרובר:** 4 ישיבות התקיימו בכל מיני פורומים. פומביות כאילו.
- פרופ' מרק מימוני:** אני פשוט רוצה להגיד. מותר לי להגיד את זה, שאני מתפלא מאוד, ואני רוצה להגיד שאני במקומך בחיים לא הייתי עושה דבר כזה. כי בעצם מה שיוצא, זה שאתה מעביר את הדעה האישית שלך על עתיד של רח'.
- מר יעקב קורצקי:** הפוך מהדעה שלו, פרופ'. ממש לא הדעה שלו.
- פרופ' מרק מימוני:** דקה, דקה.
- מר יעקב קורצקי:** אבל אתם אומרים דברים, אני רוצה לכבד אותך.
- ד"ר איריס קלקא:** תן לו לדבר, נו באמת.
- מר יעקב קורצקי:** אבל אי אפשר, אי אפשר ככה. זה עיוות או חוסר ידיעה.
- ד"ר איריס קלקא:** תן לו להגיד, יואוו. אני רוצה לשמוע.
- פרופ' מרק מימוני:** הוא יענה, אני בטוח שהוא יענה. אז אני אומר, זה כואב לי הלב שהעתיד של העורק המרכזי הזה, הולך להיסגר רק על הדעה שלך. לא אמרת לנו, לי לפחות, איך אתה קיבלת את ההחלטה הזאת, מה

האנשים המומחים הגדולים לתכנון הערים שהם הציעו לך לעשות את זה, ולמה יש רושם של התחמקות מכס להביא את זה לדיון ולהצבעה. זה הכל.

מר אהרון אלמוג אסולין: אני אהיה קצר. אני חושב שהדיון שהתקיים עכשיו, רק מראה כמה הדיון הזה היה חיוני. בחדר הזה, 3 אנשים מהקואליציה שלך גיבו וגיננו בצורה כזאת או אחרת את העובדה ש-9א' לא כובד על ידך. אתה בעצמך במילים מפורשות הודית שנסחפת ולכן לא אפשרת את הדיון הזה, כולל הצבעה. אני חושב שאם אתה רוצה לקבל החלטות בסמכויות שלך, זה לגיטימי, אף אחד לא ייקח לך את זה. אבל כמו שאתה יודע לצטט-

מר אבי גרובר: אתה מנסה.

מר אהרון אלמוג אסולין: כמו שאתה יודע לצטט את פקודת העיריות שמסמיכה אותך לקבל החלטות בנתונים האלה, אני חושב שאתה צריך לדעת לכבד את 9א', כי גם הוא חלק מפקודת העיריות. אני לא אתן לך להסיר את ההצעה הזאת מסדר היום. אני קורא לחברים שלי לעזוב את החדר הזה, תעשה איתה מה שאתה רוצה.

מר יעקב קורצקי: הבנת רפי למה אני מתכוון? שזה... דמגוגיה, ורצה רק להראות פה הצגה.

מר רפאל בראל: אנחנו מושכים את ההצעה בעצם.

מר יעקב קורצקי: זה לא באמת לתועלת התושבים. אני אומר לו 'אתה עושה טעות שכל פעם אתה מביא את זה, כי לשם הוא סוחב את העניינים'.

מר רפאל בראל: יש לנו משמעת קואליציונית.

מר יעקב קורצקי: זה אין ספק, רפי.

מר אבי גרובר: משמעת אופוזיציונית, רפי, לא קואליציונית.

מר רפאל בראל: זה קואליציה שלנו, גם אנחנו קואליציה.

מר יעקב קורצקי: וזה מכבד את תושבי רמת השרון, רפי? אנשים מכובדים פה בעיר.

*** רפי בראל, אהרון אלמוג אסולין, טל עזגד, שירה אבין ומרק מימוני עזבו את הישיבה ***

מר עידן למדן: הוא אמר שהם מושכים את ההצעה?

מר אבי גרובר: ... הצבעה על נושא שהם עצמם יוצאים ועוזבים.

מר רפאל בראל: אתה לא יכול לקיים הצבעה.

גב' רות גרונסקי: אותו המשחקים שעשיתם לשירה, אתם חוזרים עכשיו גרסה ב'. רק עכשיו, מה לעשות, שירה נמצאת איתכם.

מר עידן למדן: הוא אמר שהוא מושך או לא? לא הבנתי.

גב' רות גרונסקי: תתביישו, באמת תתביישו.

(מדברים ביחד)

מר אבי גרובר: חבר'ה, אמרתם שזו פוליטיקה קטנה. אני סוגר את הישיבה.

גב' נורית אבנר: בדיוק, זו פוליטיקה קטנה.

גב' רות גרונסקי: לא, למה? נעשה הצבעות והכל.

מר אבי גרובר: אני לא עושה הצגה... מה, זה תיאטרון?

גב' רות גרונסקי: למה אתה סוגר? ... סדר היום.

מר אבי גרובר: לא, יש ישיבה.

גב' רות גרונסקי: סבבה, כן, תסגור.

מר אבי גרובר: הישיבה שלא מן המניין נסגרה. תודה רבה.

עיריית רמת השרון
פרטיכל מליאה שלא מן המניין מס' 30, מיום 8.1.2017

שירלי פאר
מנכ"לית העירייה

אבי גרובר
ראש העירייה